

КАФЕДРА ЛІНГВІСТИКИ ТА
ІНОЗЕМНОГО МОВ

SHABASH

ЗБІРКА
ЖАХАСТИКІВ

ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ
"TRICK AND BE TREATED"

- 2021 -

Зміст

Частина перша.

Підійміть повіки і читайте (оповідання українською мовою)

Літвінчук Дар'я. ГОРОБИНА НІЧ.....	4
Романенко Тетяна. ЖАРТ ПЕРЕВЕРТНЯ.....	9
Суворова Аліса. ВІТЕР ДУВ НЕСАМОВИТО.....	15
Федяев Артем. «02:33».....	21
Халупняк Дмитро. НІЧ НАПЕРЕДОДНІ ГЕЛЛОВІНА.....	26
Огер Максим. ІСТОРІЯ З ПРИВИДАМИ.....	35
Розиграй Катерина. І ПРОБІГЛА ТІНЬ ПОЗА СПИНОЮ.....	41
СергієнкоМарія. «НЕ ВІДЧИНЯЙ».....	49
Єрещенко Єлизавета. ФРЕД.....	53
Оришечко Дмитро. НІЧНА ПРОГУЛЯНКА.....	58
Скирда Вікторія. БІДНА РОУЗ.....	61
Клішня Владислав. НЕЗНАЧНА ЦІНА.....	65
Іщенко Марина. ТАЄМНИЦЯ БУДІВЛІ В ЛІСІ.....	69

Частина друга

There was silence and darkness. And only English was spoken there (stories in English)

Негрієнко Марія. IN THE NIGHTTIME.....	79
Харченко Мілана. TRUST IN ME.....	84
Ященко Руслана. DON'T LOOK INTO YOUR CLOSET.....	90
Шевченко Микола. TO CATCH A PIECE OF THE SKY.....	95

Всі оповідання подано в авторській редакції

Підійміть повіки і читайте!

ГОРОБИНА НІЧ

Липень. Звичайнісіньке українське село Спасове починає поринати у тенета багряно-червоного заходу сонця. Видніється зелений і похмурий осиковий гай, що потерпає від величезної скаженої зграї горобців. У центрі – стара дерев'яна церква з сімома куполами, а за версту від неї, розкинулось близько семисот сільських обійсть, власники яких, закінчують поратися по господарству.

В одному з подвір'їв, широкоплечий чоловік середнього віку з чорним, як смола, волоссям закінчує виготовляти осиковий хрест у своїй майстерні. Неподалік від нього, на зеленій траві лежить хлопчик і щось дуже пильно розглядає.

– *Чорний. Білий. Жовтогарячий. Коло. Штрихи. Плями. Що за краса?! Татку, ти коли-небудь бачив такого метелика? Ці кольори, вигини, фігури на крильцях... Нібито схожих комах багацько, але ця якась особлива, не така як інші.* – розмірковував малий Лук'ян.

– *Кажу йому, щоб летів і ховався. Й сам біжи хутчіш додому. Бач, яка грозова хмара насувається на нас з боку дерев'яної церкви! Ох, чується мені, що ця ніч буде горобина!* – стривожено відказав батько.

- *А що це за ніч? – запитав хлопчик.*

- *Не бери в голову, сину. Ходімо в хату!*

І враз місцевість охопили величезні купчасто-дощові хмари, грім, блискавиця й неймовірної сили пориви вітру. Тварини почали волати, кудись бігти, ховатись, шукати порятунку. Село потонуло у суцільній темряві, яку принесли чорні ворони, вартові цієї ночі. Метелик зник, як і світло в усіх сільських хатах. В будинку чоловіка з чорним, як смола, волоссям розставлені свічки, по кутках висять ікони з рушниками, а над кожними дверима – осикові хрести. Він вклав Лук'яна і пішов спати.

Минуло години 3, не більше. Буревій потроху затихав, звірі покидали свої укриття, а Лук'ян несподівано прокинувся від незрозумілих звуків. Це був стукіт у шибки. Подивившись на підвіконня, хлопець побачив того самого метелика, що був біля батькової майстерні.

Малий встав і, відкриваючи вікно для комахи, побачив величезні сліди від кігтів. Вони були глибокими, дуже довгими за формою, не схожими на відбитки

собаки чи кота, від них віяло запахом заліза та гнилі. Зосередившись на знахідці, Лук'ян не помітив куди полетів метелик, швидко зачинив кватирку і ліг під ковдру з головою. Злякався. Темрява тисла, скуйовджувала думки, активізувала фантазію, викликала звірячий страх, від якого стигла кров, прискорювалося серцебиття, збивалося дихання. Йому здавалось, що хтось стоїть прямисінько над ним і ось-ось здере ковдру. Відчуття чиєїсь присутності не покидало ще довго, проте повітря під покривалом вже бракувало. Наважився. Підняв голову, відкрив очі й заляк. Над ним справді хтось стоїть.

Це було воно — не чоловік, не жінка, не тварина з довгим червоним кістлявим обличчям, вкритим гнійними пухирями впереміш із землею. Очі створіння ніяк не вдавалось розгледіти, усю увагу перехоплювала смердюча біла слина, яка повільно сповзала по волосяному покриву тіла, що ледь-ледь було видно через окровлену брудну сорочку біля шиї. Руки створіння були довгими, зморшкуватими, блідо-зеленого відтінку, мали 4 пальці з довжелезними кігтями, під якими виднілися частинки якоїсь плоті. Голова з сивим тонким, як ниточка, волоссям нахилилася до Лук'яна ще ближче, відкрила свого рота і вп'яла гострі, мов голка, ікла у його шию. Хлопець закричав від нищівної болі, яка зі швидкістю світла розповсюджувалась по всьому тілу. Воно не пило кров, а скупко висмоктувало кожну крапельку, кожен згусток, стогнучи від задоволення, райської насолоди, що просто оволодівали ним, його бридкою плоттю.

Враз у кімнату увірвався батько. Побачивши сина й тварюку біля нього, він закричав:

— *Двоєдушник* (жива істота, яка народилася з людською і демонічною душами. Вона вміє управляти хмарами, дощем. Її демонічна душа вночі у вигляді метелика прокрадається до жертви, змінює подобу й смоче кров)!

Закричав так, що все село здригнулося, почуло та побігло до його хати. Чоловік із чорним, як смола, волоссям зірвав осиковий хрест з дверей кімнати й кинувся на допомогу Лук'янові, проте істота вистрибнула через вікно, прихопивши із собою хлопця. Батько побіг за ними у чорну гущу лісу. Позаду нього і не тільки, було чи не все село. Люди з осиковими хрестами, кілками, факелами намагалися гнати двоєдушника до дерев'яної церкви. Воно відірвалося від усіх, було швидке, залишало після себе кров'яні сліди, час від часу впивалося в шию хлопцеві,

кричало від заласся, бігло куди очі бачать, як в тумані. Малий був ледь живим. Він зблід, вже нічого не розумів, втратив свідомість. Зрозумівши, що жертва вже майже не має крові, створіння кинуло хлопця і попрямувало далі, вбік осикового гаю, звідки великі купчасто-дошові хмари насувались на Спасове.

Через деякий час невтомних пошуків, переслідувань, чоловік знайшов покаліченого, жорстоко замученого сина, до якого зліталися чорні ворони. Хлопчик перебував на межі життя і смерті. Вогнем батько розігнав вартових цієї ночі, взяв Лук'яна на руки та поспіхом відніс до місцевої чи то знахарки, чи то ворожки. Це була жінка у літах, яка жила на околиці. Вона мала руде з сивими пасмами хвилясте волосся, старе, пом'яте обличчя, гостре підборіддя, темно-зелені очі й тонкі облущені губи, що постійно щось шепочуть. Знахурка погодилася врятувати хлопця за плату, але це були не гроші, не продукти, а натільний хрест, знак Божого захисту. Батько був ладен на все заради малого, тому без сумніву віддав свій оберіг. Ворожка отримала бажане, зварила зілля і почала обряд, під час якого постійно щось нашіптувала, викрикувала, злісно проговорювала. А тато Лук'яна молився, голосив, картав себе, просив про допомогу Всевишнього. Нібито усе вийшло! Хлопчик відкрив очі, але лихоманка все ще його не відпускала. Чоловік з чорним волоссям трохи заспокоївся, зібрався і чимдуж вирушив до церкви з невимовним бажанням помсти. Його душа прагнула покарати кривдника єдиного сина.

Він біг з усіх сил через безкраї поля, високі пагорби, темні лісові хащі з осиковим хрестом у руках. На нього зліталися горобці, нівечили його обличчя, тіло, не давали проходу. Він боровся, йшов до своєї цілі крізь жахливу пітьму, яка поглинала все більше і більше. Здавалось, що ціль – нездоланна. Як враз, побачив вогні, хрести й куполи божниці. Батько хлопчика зупинивсь, дістав з кишені невеличкого ножа та почав перетворювати хрест на кілок. Руки постійно тряслись, лезо ножа час від часу зісковзувало з деревини, робило надрізи на пальцях, з яких поволі текла барнаво-червона кров. Стружка потрапляла в очі, врзалась у відкриті рани, викликала скупі чоловічі сльози, що змішувались з краплями поту на щоках, вкритих свіжою щетиною. Процес тривав недовго, адже відчувалась вправна рука майстра. Врешті-решт знаряддя вбивства було готовим — палиця сантиметрів 40 з гострим кінцем на одному боці.

Тим часом на село знову сунулось темно-синє хмаровиння, почалася злива, вітер здіймав усе вгору. Небо заповонила блискавиця, промені якої засліплювали очі усього живого. Тварини почали видавати незрозумілі звуки, начебто передчуваючи якісь негаразди. Зрозуміло, що це справа рук двоєдушника, бо той мав особливу силу впливу на подібні природні явища.

Негода вказувала на те, що люд загнав створіння у пастку: воно опинилося спиною прямисінько перед входом у церкву, усе було оточене спеціальними символами, які перешкоджали його втечі. Істота була розгублена, налякана, не в змозі змінити подобу (стати метеликом). Її плоть поступово нищилась, кістки виламувались, викручувались у різні боки, з рота вибризувала незрозуміла брудка рідина. Вона кричала на все горло, не своїм голосом, видавала жаскі згуки. Від цього йшов мороз по шкірі ледь не в кожного. Проте це був лише початок.

Настав час справжнього ритуалу-знищення нечистої сили. Чорне небо, селяни у білих сорочках, взявшись за руки, утворили величезний круг навколо дерев'яної церкви із сімома куполами посеред осикового гаю. Там було чоловік зо 70 з кілками, вилами, хрестами та всякою всячиною. Повсюди горіли факели, розводились жовтогарячі багаття у формі різноманітних знаків, що слугували захистом від будь-якого чортовиння. Це були фігури, штрихи, плями багряно-червоних кольорів. За дійством споглядали зграї воронів і горобців.

До обряду приєднався батько Лук'яна. Зі злісним поглядом він наскочив на потвору і з усіх сил всадив кілок безпомилково у серце, відкрив двері старої божниці, кинув туди двоєдушника та підпалив. Утворилося гігантське кострище, яке полум'яними язиками діставало країв неба. Чоловік став частиною замкненого кола і, за помахом його руки, люди почали вести хоровод. Вони щосили бігли по колу, кричали, тупцювали, голосно сміялись і плакали водночас. Виникало співзвуччя. Земля тряслась, птахи розлітались, води неподалік виходили з берегів, а хмари розступались. Гвалт не вщухав. Селяни волали, реготали, голосили, вишкірялись, лементували, ридали, йойкали так, що не могли зупинитись доти, поки треті півні не проспівали. Усі впали, почали ворочатися по землі. Їхні тіла знесилені, ноги стерті, скрізь кров. Ніхто нічого не чує, ніщо не скаже, бо голос зник, як і спроможність ясно мислити. Люд заснув, багаття згасло, лиш де-не-де

щось жевріє, догорає. На місці церкви – попіл упереміш із залишками чорно-сірої трави, під яким видніється паросток молодого дерева.

Світає. Небо чисте, як ніколи. Зелено-зеленісіньку траву полонила вранішня роса. Свійські та дикі тварини бігають по сільським просторам, снідають, граються, радіють сонцю після неспокійної ночі. Пташки співають, цвірінькають, сповіщають про безхмарний ранок. То аж ніяк не горобці, не ворони, а вівсянка, дрізд, синичка й інші.

Нарешті учасники обряду прийшли до тям, не виключенням був і батько Лук'яна, вже сивий, як степовий лунь, чоловік. Усі підвелись, вмилися росою, попрощалися й рушили додому. У пам'яті селян майже нічого не залишилось, бо все було, немов у тумані, як марення, як сон.

Що то було? Ніхто не знає. Знають точно лиш одне, що найтемніша ніч завжди перед світанком!

ЖАРТ ПЕРЕВЕРТНЯ

.... перекидаючись , вона бігла по темному коридору, збагнувши, що завершила не у той прохід. Дівчина, не озирваючись, бігла вздовж довжелезного потяга , який був , начебто, сховищем для, так званих, зомбі. Мабуть і справді, цей Хелловін запам'ятається на довгі-довгі роки . Вона різко зупинилася , обернулася , стала з відкритим ротом і з такими нажаханими очима , наче кішка побачила лютого собаку та збирається бігти геть. Стоїть , дивиться , ні шагу назад , ні вперед . Залякана до смерті . Коридор пустий , але її очі наповнені справжнім, живим страхом.

-Ой, Господи ! Що ж це таке?

Ви спитаєте, а де ж початок? З чого все почалось ? Хммм , а історія розвивалась так ....

Годинник ще не встиг продзенькати п'яту годину , як Клариса почала збиратися на місцеву Хелловін-вечірку. Декілька годин до цього, дівчина розійшлася з хлопцем , та вона все одно збиралась піти до клубу з подружками.

Клариса - вольова, войовнича, та дуже імпульсивна натура. Але дівчина дуже тендітна та творча в душі. Клара родом зі знатної сім'ї .Її батьки мають бізнес у сфері торгівлі. Але сама вона не зіпсована матеріальним становищем батьків, та вихована досить добре. Такі як вона, як говорить нинішня зелень , люди із вищого суспільства , люди голубої крові.

- Ооо, знайшла ! Моя червона сукня . Напевно до неї підйдуть чорні ботфорти, і мабуть чорне пальто пасуватиме найкраще.

Десь о сьомій дівчина викликала таксі, чекаючи на нього швидко нафарбувалася та вийшла на вулицю.

Стоїть на ганку біля свого будинку.

Темні вулиці, залиті ледь помітним, легким світлом придорожніх ліхтарів, стояли в густому тумані . І складалося враження ,що цей вечір наповнений якоюсь таємничістю, магичністю.

Раптом, десь недалеко почувся глухий , повільний гупіт чийхось чоботів . Різкий сильний вітер потроху підводив це гупання все ближче і ближче до молодої дівчини.

Клариса почала трохи панікувати, почувши це " гуп , гуп , гуп ...."

- Де ж моє таксі?

Від прохолодного вітру вона почала переступати з однієї ноги на іншу

Прошло хвилин зо п'ять , а машини немає . Аж раптом , різкий гудок телефона вивів її з рівноваги. Через таку несподіванку в неї почали труситися руки , серце стало пришвидшувати свій темп та дівчина не могла заспокоїтися . Клариса боялася натиснути зелену клавішу "прийняти дзвінок" від невідомого номера . Але за хвилину телефон стих. Та через декілька, довгоплинних ,на її погляд, хвилин, нарешті приїхав автомобіль.

Сівши в таксі синього кольору , вона закрила свої сапфірові очі та збагнула , що дещо дуже дивне щойно трапилось. Щось таке що змогло збентежити її сильний дух .

Водій повільно розвернувся і почав щось говорити до неї. У нього був прокурнений , низький , басистий голос . Лице чоловіка було вкрите потворними рубцями, та біля носа і правої брови він мав дві противні бородавки.

- Тобі куди ,дівко?

Клара здивовано поглянула на нього.

- Як ви розмовляєте зі своїм клієнтом !?

І буквально через секунду з рота у водія почала капати кров . Його чорні очі дивилися їй прямо у зіниці. Він злобно посміхнувся , а його прогнилі зуби , начебто обплели червоними нитками. Їй здалося , чи то так і було насправді , але його ікла ніби загострились та стали більшими, очі почервоніли та на руках понапухали вени. За мить чоловік різко зірвався з водійського місця , зареготав. Та так голосно , що дівчина здригнулася , та з переляканими очима дивилася ,як високий чолов'яга виходить з автівки , обходить її із-заду та кладе свою тяжку руку на ручку дверцят. „ Ой матінко! Невже якийсь маніяк, і що це все , я зараз пом.... по...„ Різко відкриваються двері авто та....

Клариса відсахнулася від переляку. Але чоловік нагнувся та простягнув дівчині троянду кольору осіннього зарева. Вона посміхнулася з полегшенням. Водій був вдягнений у костюм вампіра , та ікла були всього лиш аксесуаром.

- З Хелловіном леді! - гучно промовив він.

....

Її довели до зазначеного місця.

- Гарного вечора , леді!

- І вам також!

Клара підійшла до входу клубу , побачила своїх подруг та повільно підбігла до них. Її руки ще тремтіли , не відійшовши від події яка трапилась хвилини п'ятнадцять назад.

- Тааак , саме цей Хелловін - день , який повинен запам'ятатись назавжди .

- Ох, дівчата! По-моєму мені він вже запам'ятався , хахах.

Було чути гучну музику , яка лунала із-зали. Але Клара не пішла всередину , вирішила постояти на свіжому повітрі . "Щось голова так розболілась" , подумала вона . Холодне свіже повітря впивалося їй у ніздрі і дівчина насолоджувалася цією миттю. Але ,раптом ,десь неподалік від місця, де вона стояла, почувся той самий гупіт. Вона затамувала подих. Її руки знов почали тремтіти. Через мить почувся звук наче хтось врізався в дерев'яні двері. Та за мить усе стихло. Клара продовжувала нервово стояти, роздивляючи очима всі закуточки провулку.

Через п'ять хвилин до неї вийшла Тіна - її подруга.

-Кларочко , ти чого тут стоїш? Свято у самому розпалі , гайда святкувати !

Вона взяла її під лікоть та повела углиб всього цього дійства.

Зайшовши до зали , дівчата побачили яскраві ліхтарі та почули гучну популярну музику. Танці. Хлопці. Костюми. Напої. Вечірка начебто вдалась.

Аж тут вимкнулось освітлення . Музика стихла . Дівчата почали верещати , хтось вкінці зали розбив бокал . Деякі хлопці на сцені спробували вгамувати народ, але у них нічого не вийшло. Клариса оглянула крізь темряву залу, та побачила зліва від сцени якийсь силует з червоними , палаючими очима від злості. Вона придивилася, розуміючи, що це щось нелюдське. І раптом, гучний страшний тваринний рев розійшовся по всій залі.

- Раааарррр!!!

Величезне волохате чудовисько , розмахуючи своїми чорними огидними лапищами, почав шкутильгати вперед до людей. Так повільно , що всі затамувавши подих , витріщилися на це жахіття. Двух-метровий монстр нагнувся і подихом смердючого повітря заповнив пів танцювального холу.

Ніхто не рухався . Чудовисько пильно придивлявся , як здавалось , до кожного обличчя . Зазираючи своїми аліми , наповненими ненавистю очима, кожному в душу. Його нестримний сморід чули всі . Усім було лячно. Клара почувлася зовсім безсилою перед усім цим . Її ноги вмить підкосились та дівчина рухнула на підлогу. Гуркіт її падіння почули всі , враховуючи монстра. Ця жахлива недотварина різко повернула до неї свою потворну морду , з якої вже текла зелена тягуча слина . Його ніздрі почали частіше та все більше роздуватися. Стиснувши огрядні передні лапи , він вирівнявся та повільно почав підходити до дівчини. Один , два , три , чотири....

Туп ,туп , туп , туп.....

Усі затамувавши подих , дивились що збирається робити це створіння.

Клариса вмить отямилась , коли чудовисько було вже за три людські кроки від неї. Вона оговталась , різко зринула з місця і побігла куди очі гляділи.

Прохід біля сцени здався їй найбільш схожим на вихід з цього дурдому. Але після того як вона вбігла всередину темного коридору , на вході якого були двері з надписом " таємний кабінет перевертня" (директора клубу) , як ви вже зрозуміли таблички дівчина не побачила , Клара зрозуміла що це не вихід з клубу. Та різко вибігла і завернула праворуч. Але той прохід теж не був виходом , та вона не мала наміру повертатись.

... перекидаючись , вона бігла по темному коридору, збагнувши, що завернула не у той прохід. Дівчина, не озираючись, бігла вздовж довжелезного потяга , який був , начебто, сховищем для, так званих, зомбі. Мабуть і справді, цей Хелловін запам'ятається їй на довгі-довгі роки . Вона різко зупинилася , обернулася , стала з відкритим ротом і з такими нажаханими очима , наче кішка побачила лютого собаку та збирається бігти геть. Стоїть , дивиться , ні шагу назад , ні вперед . Залякана до смерті . Коридор пустий , але її очі наповнені справжнім, живим страхом.

-Ой, Господи ! Що ж це таке?

Вона почула глухий стукіт тяжких лап , схожий на той, що чула перед вечірною, на вході в клуб та коли чекала таксі. Її серце все більше і більше набирало темп з'являлась задишка від бігу. Клара почала шукати очима вихід чи хоч-би якийсь сховок. Звук шагів наближався з кожною секундою. Часу знайти сховище зовсім мало . Останній вагон потягу, який був призначений для зомбі стояв поряд . Вона швидко підбігла до нього та спробувала відкрити дверцята , але вони не піддавались. Клариса побачила невелике віконце біля дверей. Воно було скляне , та дівчина все одно спробувала його пробити.

Але все марно. Гучний звук тваринного реву почувся зовсім близько. Клара запанікувала, та застигла на місці , думаючи що їй робити. Вона обернулась назад , подивилась на коридор , який мав скінчитись зовсім скоро. Він завертав ліворуч та було видно луч світла з того повороту. Вона, зірвавшись з місця, вмить побігла у сторону того повороту. Перед ним зупинилась , прислухалась до звуків. Було відчуття ніби нічого й не відбувається. Не чути страшного реву , не відчувався запах гидоти який видавав присутність чудовиська та навіть не було відчуття що вона на вечірці. Клара підійшла до кутньої стіни. Дівчина обережно зазирнула за край стіни та в неї перехопило подих. Вона дивилась своїми очима прямо на жахливого монстра. Вона заверещала та побігла в протилежну сторону. Так побігла , що аж п'яти заіскрилися. Ось пробігає той клятий потяг. Повертається до тієї зали де були танці.

Люди стояли всі в костюмах якихось зомбі, відьом, перевертнів, Френкі Штейнів та інших костюмах страшних створінь. Тиша. Темноту заповнюють тільки тонесенькі струмочки світла з-під дверей , які ведуть у різні боки. Вона не знала що робити." Так, Кларо, треба придумати якийсь план . Придумати як звідси вийти ." Її думки змішалися зі страхом , та дівчина не могла нормально мислити.

Звідки не візьмись , з'являється уже двоє чудовиськ схожих на справжніх перевертнів. Вони пильно почали придивлятись до всіх облич . І обоє за секунду стали вити.

- Я десь читала , що перевертні зуть свого вожака саме воєм. -Говорять поряд люди.

Десь із далеку , наче почувся страшний звук чиїхось тяжких лап. Аж тут , з того проходу , звідки вибігла Клара , вривається у залу величезна тварина. Він

загарчав . Голосно загарчав , що люди позакривали вуха від такого жалюгідного звуку. Деякі поприсідали на підлогу. Якась дівчина а залі втратила свідомість від переляку.

Але вмить , цей перевертень починає реготати . Підводить свої лапи вгору до морди. Хапається за вуха та підіймає голову. То була маска. Два інші монстри зробили теж саме.

Клара перевела подих , та зрозуміла , що не така вже вона й смілива та безстрашна, як усі думали.

Це був великий жарт директора клубу. Саме він був у костюмі головного Альфи перевертнів.

Після цього , всіх пригостили закусками та ввімкнули музику. Танці продовжились.

А як вони скінчились , то вже інша історія.

ВІТЕР ДУВ НЕСАМОВИТО

Кетсеро вперше за вечір пожалкував, що не вдягся тепліше. Він сподівався, що справа не забере багато часу — не більше ніж двадцять хвилин. Але двері комори, до якої намагався потрапити чоловік, опинилися зачиненими, тож щоби не викликати підозр, довелося повертатися додому по знаряддя.

Змерзлі, синюватого кольору пальці тремтіли все сильніше, нагадуючи Кетсеро про справу, яка привела його сюди.

“— Швидше, ну ж бо! Забереш зо два–три мішки, і не доведеться більше мерзнути. Купиш нові рукавички дружині та дітям. Не будеш рахувати, скільки рису з’їв вранці, скільки на обід і скільки треба залишити на вечерю.”

Цієї думки було достатньо, щоб пришвидшити рухи Кетсеро. Він все ще був наляканий, не в останню чергу через те, що сам вирішив зробити, але не міг вчинити інакше. Бідна Тіакі, його люба донька, ледь не зомліла від голоду. Чекати Кетсеро більше не міг.

Із тихим скрипінням двері комори відчинились. Кетсеро тихо вилаявся, перш ніж запалити ліхтар. Він був не найдорожчий, а отже, не найкращий, бо часу вибирати у Кетсеро не було. Навіть якби у нього був увесь день, щоб обрати ліхтар, кращий він би все одно не взяв — грошей не вистачало. Темрява, що начебто виповзала з-за дверей комори, тягнучи свої липкі щупальця до нього, почала потроху розсіюватися. Тонкий шар папіру тремтів на вітрі, нагадуючи, що час у Кетсеро дуже обмежений.

Обережно, дуже обережно, чоловік прослизнув у приміщення. Око відразу помітило мішки, розкидані по підлозі, вкритій товстим шаром пилу. Коли вдень вони із Хітоші, напарником, складали їх у купи, їхня кількість здавалась більшою. Чи не могло трапитись так, що хтось іще вирішив їх поцупити?

“— Та ні, — вирішив Кетсеро. — Хто міг узяти стільки мішків?”

Він сам легко міг підняти два мішки, три підняти було складніше, а чотири заледве донести додому. Не вистачало щонайменше декількох десятків, тож думка про крадіжку здавалась дедалі тупішою.

“— Я лише бідний торговець рисом. — заспокоював себе Кетсеро, відтягаючи мішки вбік. — Мені треба прогодувати сім’ю.”

Його дихання пришвидшилося, стаючи все менш рівним. “— А як сюди хтось зайде? “ — саянула думка.

Чотири мішки. Ці клятві чотири мішки були усім, що Кетсеро міг із собою забрати. Він лаяв себе, що не домовився ні з ким. Разом можна винести ледь не усю комору. Довелося би ділитися, але його доля все одно була би більшою.

“— Треба поспішати.” — подумав Кетсеро, піднімаючи мішки. Разом із важезним рисом щось неначе зрушилося в його душі, та чоловік подумав, що то була радість. Зараз доведеться трохи постраждати, але це ніщо у порівнянні з тим, що Кетсеро отримає потім.

Тишу порушував лише виючий вітер та звук тяжких кроків Кетсеро. Ліхтар нарешті перестав горіти, але нагорі світив місяць — великий, світлий, неначе осяваючи йому дорогу.

Позаду лишилися тільки відчинені двері комори.

Кетсеро спав погано, уперше за кілька місяців. Уві сні йому постійно ввижались чийсь налиті кров'ю очі, гострі, як леза, зуби, величезні кігті, запах мокрої землі та злість. Злість і гнів, майже матеріальні, липли до його шкіри. Кетсеро міг їх відчувати.

“— Це знамення. Знамення, знамення, знамення. “ — шепотів розбурханий, наляканий мозок. Душа сповнилася передчуття чогось невідворотного.

— Лін! — хрипко, незвичайно тихо скрикнув Кетсеро. — Лін!

У дверях з'явилася дружина. Руки, складені на шрудях і підняті брови налаштували Кетсеро на те, що розмова буде не найприємнішою.

— Доброго ранку, Кетсеро. Сніданок на столі. Час вставати.

“— І все? — подумав Кетсеро. — Невже більше нічого не скаже?”

— Учора, після того як Тіакі зомліла, я зазирнула до закромів. Рису зовсім не лишилося. Ані крихти. А сьогодні дивлюсь — чотири мішки. І жоден не розірваний, усі нові. А ти приходиш додому опівночі, коли ми спимо, стомлений, наче на кузні був. І руки усі в мозолях. — Лін зітхнула. — Не знаю, що ти затіяв. І поки у мене немає вибору, мушу з цим миритися. Тебе покривати. Але... — жінка перейшла на розлючене, обурене шипіння. — але як тільки я знайду вихід... Цьому прийде кінець, розумієш?

Кетсеро не став уточнювати, чому саме.

— Добре. Закінчуй, що б ти не робив. Будь ласка.

Лін розвернулася, закінчуючи розмову. Залишився посуд, що його треба було прибрати за Тіакі та Ічіро.

Кетсеро поправив простирadlo, зовсім зім'яте на старому татамі, і зітхнув. День обіцяв бути тяжким.

— Кетсеро-сан! — іззаду почувся голос, до якого миттєво приєдналися кроки. — Ранок гарний, чи не так?

Кетсеро кілька разів кліпнув, згоняючи сон з повік. Він не міг впізнати, хто кликав його — свідомість була зтягнута туманом. Вже другу ніч чоловік потерпав від кошмарів, у яких чийсь кігті розривали вологу землю, а зуби із потворним чавканням розривали плоть на шматки. Жах став його постійним супутником, слідує за ним по п'ятах.

— Хітоші! Доброго ранку, друже. — Кетсеро справді був радий його бачити. Поруч із Хітоші виникало дивне відчуття, якого раніше не було. Щось схоже на захист та єдність. Неначе вони чимось пов'язані.

— Як ся маєш? — запитав Хітоші, пильно вдивляючись в очі Кетсеро. Чоловік не міг сказати, чого товариш там шукає, але судячи з задоволеного вигляду, все ж знайшов.

— Все чудово. А ти?

— Так само. — відповів чоловік. Якусь мить він роздумував, чи слід розповісти, чи ні. — На Менебу напали сьогодні вночі. Розірвали бідолаху на шматки. — Хітоші нахилився уперед, неначе те, що він збирався розповісти, було страшною тайною. — То не людина була — звір, чудовисько! А бідний Менебу останнім часом так заслаб, що боронитися не міг.

“— Звісно, заслаб. — із мукою зрозумів Кетсеро. — Рису на усіх не вистачало, от і все. В цьому і моя провина є. Права була Лін.”

— Мені шкода. Гарний був чоловік, ніколи б нікого не скривдив.

— Це точно. — підтакнув Хітоші. — Коли так сталося, може, це не останній напад? Тоді нам слід триматися разом. — щось спалахнуло в очах чоловіка, але Кетсеро не зміг розгадати його погляд.

— Т-так, ти правий. Слід триматися разом. — повторив Кетсеро. — Мені треба йти. Побачимось пізніше, Хітоші.

— Бувай, Кетсеро. — попрощався Хітоші, наостанок озирнувшись.

— Менебу немає. — схлипнула Лін, міцно тримаючи край кімоно між пальців, що нещадно тремтіли. — А що як ти міг бути на його місці?

— Усе гаразд, не хвилюйся. — Кетсеро почував себе непевно. Лін, налякана новиною, потребувала його підтримки, а його думки були десь далеко, розсіюючись у тумані. — Не треба було нам сюди приходити, так?

— Ні. — відказала Лін, дивлячись на усіх людей, що прийшли попрощатися із Менебу. — Він був нашим знайомим. І просто гарною людиною. Я мала прийти.

— Але вже нічого не поробиш. — зітхнув Кетсеро. — Ти вшанувала його, зробила усе, що могла. От кому справді ти потрібна, то його дружині. Бідолашна ледве тримається.

— Ти правий. — погодилась Лін. — Дякую, Кетсеро. — вона відійшла вбік, стиснувши руку чоловіка наостанок, одразу відволікаючи дружину небіжчика розмовою.

До Кетсеро долітали лише шматки фраз, окремі слова, які він ніяк не міг поєднати в речення. Навколо було надто гучно, хоч на поховання прийшло десь із десятків людей.

Захотілося сховатися. Якнайшвидше.

Кетсеро перечепився через коріння, що стирчало з-під землі, і вже за мить розтягнувся на прохолодній землі кладовища. Сон прийшов надто несподівано, щойно потилиця дотикнулася до могильного каменя.

Він прокинувся від низького ричання. Нерозбірливе, лякаюче, воно неначе змушувало Кетсеро встати.

— Що?...— він прошепотів тихо, розпачливо. Розум не прояснився, але спати більше не хотілося.

Кетсеро відчув на собі погляд великих палаючих очей. Власники їх здавалися схожими на породження того самого страхіття, що переслідувало Кетсеро

останніми днями, але чим довше чоловік дивився на них — без жодної волосинки на голові, з фіолетового відтінку шкірою, покритими зморшками, із тими самими зубами та кігтями — тим сильніше страх паралізував його.

Ні, не страх. То було щось інше.

Млосне відчуття чекання. Невідворотності. Але аж ніяк не страху чи тривоги за своє життя.

“— Ти схожий на них. — прошепотів голос свідомості. — Ще трохи. Зачекай.”

Він ледве не закричав — усе раптом стало таким явним, неначе Кетсеро бачив усе своїми очима.

Менебу, що загинув, захищаючи запаси рису, щоби вистачило на усе село. Хітоші — та ні, то був вже не він, щось інше, зовсім не схоже на нього — який розривав чоловіка на шматки. І те, чому його товариш обернувся на потвору. Його малодушність, змова, у яку він вступив, щоб пограбувати комору, так само, як Кетсеро. Усе склалося до купи.

— Ні. — прошепотів Кетсеро розпачливо. Лін, Тіакі, Ічіро... Він не міг їх покинути. Ні. — Я не хочу, будь ласка... Я не буду... Усе віддам!

Голос зірвався на крик, що переріс у глухе ричання, яке стало воєм. Було надто пізно. Шкіра Кетсеро ставала все темнішою, покриваючись зморшками. Пальці висихали, стаючи міцними кігтями. Зуби ставали довшими на гострішими, завдаючи пекельного болю. На очах виступили сльози, але свідомість, що була захоплена лише бажанням рвати на шматки та непереборним голодом, більше не розуміла, чому він плаче.

В ту ніч Кетсеро перестав існувати, як людина. І продовжив своє життя, як дзикінінкі — потворна істота, що не знає покою.

Нобуо Такахасі повертався додому пізно — не завжди вдавалося піти ще до заходу сонця, особливо коли замовників на його кузні було багато. Як бідна людина, якою він був, що рахувала кожен монету у своїй скрині, Нобуо був радий кожній можливості підзаробити. Останній замовник був надзвичайно багатий, судячи з усього — не тільки з одягу. Щоб замовити гарну катану, треба було чимало грошей. Хоча, стан замовника Нобуо хвилював чи не в останню чергу. Головне — це те, що він сам примножив своє майно на кілька золотих монет.

Дорога поряд із кладовищем чоловіку не подобалась. Надто темна і нерівна, отже, гарне місце для розбійників. Причайтись у кущах — і ніхто не помітить.

Чого Нобуо не знав — так того, що розбійники — ще не найгірше, що може його чекати.

Швидкі, гострі кігті і такі самі гострі зуби були останнім, що він відчув. Якби міг, певно, закричав би, але Нобуо раптом зрозумів — немає сенсу.

Наступним ранком усе село сколихнула новина — Нобуо Такахасі мертвий. Лін, нарешті, розплакалась, не витримавши. Треба скоріше брати чоловіка та дітей та тікати.

Кетсеро лише посміхнувся, почувши дружину.

Не хвилюйся, люба. Нам нічого не загрожує.

«02:33»

Я довго думав писати про це чи ні, та я відчуваю, що час прийшов. Час розповісти ту історію, яка сталась насправді...

Мене звати Артур, ця історія сталась декілька місяців тому. Я зі своїми друзями полюбляв ходити по закинутим будівлям. Для нас це був, як своєрідний наркотик. Кожного дня, ми збиралися (а саме я, Вадим і Гриша) і отримували від цього задоволення. Наші рідні зовсім не підтримували нашу діяльність, говорячи, що це небезпечно, та ми нікого не слухали.

З часом, нам почали розповідати історії про різні дивні місця, будинки, кладовища, покинуті поселища. Але здебільшого, це були повідомлення типу: «е у нас покинута будівля, дуже страшна, приїжайте подивіться». Та ми звернули увагу на одне повідомлення, котре було надіслане вночі о 02:33 годині. Нам це здалось доволі дивним. В листі розповідалось історію про покинуту школу, чи то дитячий садок, яку з невідомих причин закрили, і більше нікого туди не впускали. Очевидці говорять, що саме о 02:33 годині там відбувається щось дивне. Так, звичайно можна було б подумати, що це безхатьки там живуть, но чому звуки відбуваються саме о 02:33??? Також в листі розповідалось про те, як двоє школярів Костя та Сергій (імена змінені) вирішили спростувати всі факти про те, що там хтось живе. Вони проникнули в цю будівлю через вікно, і почали кричати, вигукувати та шукати кого-небудь. Та вони нікого там не знайшли. Зате, через деякий час, знайшли тіла цих хлопців. За дослідями експертів вони загинули о 02:33. Чому знову 02:33???

Недовго вагаючись, ми вирішили самі переконатись у всьому, та зібравшись, поїхали до тієї будівлі. Приїхавши ранком, ми побачили трьохповерхову будівлю, формою, яка нагадувала букву Г, стіни явно побачили не одне десятиліття. Також там були одні високі залізні двері, які були покриті невідомо чим. Та найбільше, нас здивував той факт, що на першому поверсі вікон не було взагалі, вікна були тільки на другому та третьому поверсі... то, як тоді ті школярі потрапили в середину? Для нас це залишалось загадкою...

Ми відразу почали створювати план, як нам проникнути в цю будівлю. Вирішили, що будемо заходити, через ті самі залізні двері. Зібравши сіречі, які були потрібні, ми прибули на місце майже опівночі.

Виламували двері ми недовго, навіть було таке відчуття, що вони нам просто піддались аби ми все ж таки зайшли. Коли ми зайшли, нам відразу в обличчя подув прісний запах повітря, повітря було застоєне, таке відчуття, що свіжого повітря тут не було відколи зачинили цю будівлю. Нас зустріла велика просторна зала, справа та зліва від нас були ступеньки, які вели на другий та третій поверх. Ми почали нашу «експедицію» по будівлі.

Зайшовши до першої кімнати, нічого дивного ми в ній не побачили, пішли в другу, третю – нічого. Зрозумівши, що на першому поверсі нічого цікавого, ми вирішили піднятися на другий.

Зайшовши відразу до першого кабінету, ми побачили не просто звичайну кімнату, а кімнату з декількома годинниками, вони були на стіні, на шафі, на вікнах, на стільчиках, розложені по кутках. Придившись, я побачив, що на всіх цих годинниках стрілка показувала на 02:33 годину. Тут Гриша вирішив подивитись на свій годинник, стрілка показувала знову ж таки 02:33 і більше не рухалась ніяк ні та, що показує секунди, хвилини чи години, час застиг. Ми ніяк не могли збагнути, як може бути така година, коли ми недавно сюди зайшли і пройшло не більше 40 хвилин. Ми переглянулись та спихнули це на несправність годинника, адже вони були вже далеко не нові (їх Гриші подарував тато перед тим, як загинув в автокатастрофі).

Зайшовши до наступного класу, ми знову ж таки нічого дивного не побачили. Тут ми вирішили розділитись по кімнатах (так, зараз я розумію, що це була не найкраща ідея, та ми хотіли перевірити всі факти та отримати той адреналін, за яким ми і приїхали в цю будівлю). Вадим був найсміливішим із нас, тому відразу пішов в першу ліпшу кімнату, а я з Гришою вирішили піти в наступні, які були за рогом.

Вадим, зайшовши до кімнати, зачинив за собою двері, а ми пішли далі. Відразу, як я з Гришою зайшли за ріг, ми почули жахливий крик Вадима і звук розбитого скла. Ми відразу рвонулись до нього, та двері були зачинені, ми

намагалися їх вибити та в нас нічого не вийшло, ми кричали, били в ті двері та все було марно.

В шоковому стані до нас прийшла жахлива думка, а що якщо Вадим випав з вікна, ми відразу ж побігли на перший поверх, щоб вийти з цієї будівлі, та коли ми спустились, ми побачили, що двері були зачинені. Гриша почав по ним бити з надією, що вони відчиняться, та все було марно, двері хтось чи щось зачинив. Вибиратися потрібно було просто зараз, а так як ми залишили всі наші інструменти назовні, нам прийшлося шукати тутчим можна було б їх відчинити. Пошукавши на другому поверсі і нічого не знайшовши, ми піднялися на третій.

Після того, як ми піднялись на третій поверх, нас з Гришею привернула увага кімната, в якій двері були яскраво-червоного кольору. Зайшовши в цю кімнату, заради того, щоб знайти щось чим можна було вибити металеві двері, на стелі ми побачили відрублені голови дітей та відразу як кліпнувши вони зникли, тут нас взяла паніка ми намагалися вибігти через двері, та двері не піддавалися натиску. Нерозуміючі, що взагалі тут відбувається, ми побачили як крейда та, що писати по дошці, починає вимальовувати різні силуети і великими літерами почала писати: **ЗАБИРАЙТЕСЯ!...**

Волаючи у все горло від страху, і не розуміючи, що тут взагалі відбувається, ми почали штурхатися до тих дверей, та все було марно. Тому, ми намагаючись прийти до тями, почали думати, що нам робити і як звідси вибиратись. В кімнаті ми побачили три вікна, підійшовши до одного із них, ми побачили тіло Вадима, який лежав на землі без єдиного подиху на життя. Що сталось в тій кімнаті, я не зрозумів і досі. У мене знову почалась паніка, я не розумів, що взагалі тепер нам робити. Гриша намагався заспокоїти мене, говорячи, що він нас просто розіграє, але він сам добре розумів, що це далеко не розіграші. Не витримавши такого натиску на нервову систему, я вирішив вибити ті двері всім тілом, та тут двері піддались легко, неначе до цього їх хтось тримав. Нерозуміючі, що тепер нам робити і як вибиратись, ми вирішили шукати вихід з цієї будівлі або принаймні знайти щось чим можна було б відчинити ці "прокляті" двері.

Тут ми побачили кабінет директора, зайшовши перед нами стояв старий пошарпаний столик, шкіряне крісло на колесах та пару полок для книг поряд. На столі стояла фотографія старого сивого чоловіка в класичних окулярах серед

безлічі маленький дітей віком від 5 до 12 років. Та щось в цій кімнаті було не так, було таке відчуття, що ми не одні тут, що з нами ще хтось перебуває в цьому кабінеті. Недовго вагаючись, ми вибігли звідти і побігли на перший поверх в надії, що принаймні там щось знайдемо.

Спустившись на перший поверх, ми побачили відчинені двері з яких ми зайшли. Ми відразу ж рвонулись до тих дверей, та щось, раптово, ми потрапили неначе в іншу реальність, перед очима стояло біле світло, неначе в обличчя нам світили ліхтарем, і тут звідки не візьмись з'явилися вони... ті самі діти, які жили колись тут. Кожна дитина виглядала по різному, хтось без руки, хтось без ноги, хтось без очей, ато і без голови. Та всі вони були схожі одним, їхня шкіра мала блакитний відтінок. Вони дивились на нас спокійним поглядом. Дивлячись, які ми перелякані, вони спокійним голосом без всяких на то причин, розповіли нам історію про те, що це була зовсім не школа і не дитячий садок, це був звичайний інтернат, в якому той самий директор якого ми бачили на фотографії, кожної ночі о 02:33 годині брав одну дитину, і безслідно зникав з нею. Він гвалтував цих дітей, катував, знущався над ними, і просто отримував задоволення від того, що вони отримували біль, а вони, будучи дітьми, нічого не розуміли, і куди зникали їхні однолітки також, директор говорив їм, що дитині зараз погано, і вона відпочиває в іншій кімнаті.

Слухаючи їх, ми просто не могли повірити, що це відбувається насправді, що і як, і хто вони, в той момент нас цікавило найменше, лише одне було в нас питання, як нам вибратись звідси?! Та вони, спокійним голосом, один за одним, сказали, що цього допустити вони не можуть, вони хочуть лише того, щоб кожен отримав такий самий біль, який отримали вони, будучи ще живими дітьми.

Зрозумівши, що вони насбільше не відпустять і будуть з нами «грати» Гриша почав тікати, волати у все горло, а я.. я його не чув, я взагалі той момент нічого не чув... не витримавши такого, я просто знепритомнів...

Прокинувся вже я на зовні, що і як я тут взагалі опинився, залишається для мене загадкою і по сьогодні, та коли я починав приходити до тями тут звідки не візьмись з'явився... Гриша? Але це зовсім не було схоже на нього, волосся стало сиве, руки трусились, він не міг вимовити ні слова, а лише показував мені

годинник на якому було 02:33 година і секунда стрілка враз і продовжила свою ходу далі

Дивом вибравшись, ми вирішили нікому не розповідати про те, що сталось, адже скоріше б за все, нас би просто вважали божевільними.

Тут ми згадали про Вадима, прибігши до нього, ми побачили, що його шия була зламана, шкіра була блакитна, а очей не було взагалі...

Розуміючи, що йому вже нічого не допоможе, ми не стали викликати швидку, а відразу позвонили до поліції. Коли вони приїхали (а приїхали вони вже майже під ранок), ми їм розповіли, що стався нещасний випадок, та нам не повірили, говорячи, що до цієї будівлі ніхто не може потрапити. Ми наполягали на своєму, та нас не слухали і відпустили до з'ясування фактів.

Пройшов тиждень після того, як Вадима поховали, і тут Гриша не витримавши всього жаху, яким пережили, наклав на себе руки... Експертиза виявила, що це сталось саме о 02:33годині...

Після похорон Гриші, я повернуся додому і на стіні кровами літерами було написано: «Ти наступний...»

І ось пройшло уже декілька місяців, та я все ще не можу забути, що ми пережили. Те жахіття, той страх, який стався з нами... зараз, вже тільки зі мною...

Я не витримую цього, я відчуваю, що прийде і моя чер...

Стрілка годинника зупинилась на 02:33...

НІЧ НАПЕРЕДОДНІ ГЕЛЛОВІНА

Для чого взагалі створювати якісь ілюзії, якщо їх і так не бракує в сучасному світі? Отже, події відбуваються в околицях Людендорфа за три дні до Гелловіна

Глава 1

29 жовтня

Кінець жовтня – початок листопада – це той період осені, який справді виглядає як моторошний і неспокійний час, коли є деякі свята, а саме – Гелловін. Ось саме в таку пору біля околиць Людендорфа наскрізь показується осінь: жовті й багрянні листя вже давно опали; дерева голі та страшні; день неймовірно короткий: ось-ось – і стемніло! Погода холодна, дещо нагадує вже передзимову, часом бувають дощі. Та сімейка Стренджів устигла переїхати до своєї нової садиби не за такої погоди.

Машина під'їхала до дому й зупинилась. Перший вийшов із неї Отто – чоловік Клавдії та батько двох дітей: сина Флоріана та дочки Сінді. Отто відчинив багажник і сказав:

- Так, дітлахи, забирайте все своє, решту візьмемо ми, - промовив він і подивився з усмішкою на Клавдію.

- Добре, давай тільки хутко, - відповіла дружина й додала: - нам іще скільки речей розбирати.

Сім'я почала потихеньку заносити все до нового будинку й усе добре облаштовувати. Проте пес не волів заходити всередину.

- Чого ти? – спитав Отто, - заходь мерщій.

Собака загавкав і втік.

- Дивно, - подумав господар і зайшов до вітальні.

- Куди ти збираєшся? – запитала Клавдія в чоловіка.

- Мені жах як не хочеться, але треба ж за це все платити, тобі дісталася цікавіша робота, - сказав Отто й показав на оселю.

Клавдія нічого не відповіла, мовчки провела поглядом чоловіка та й обернулася до купи речей, які треба було розпаковувати й розкладати.

Діти оглядали свої кімнати, часом допомагаючи матері по дому. Потроху-потроху наставав вечір.

- Нудно щось, - сказала Сінді, - скоріше б свята, а то школа так обридла.

- А я їсти хочу, - промовив Флоріан, - я голодний ще із самого ранку, більше терпіти не можу.

- Добре, гаразд, ходімо на кухню, - відповіла Клавдія й пішла разом із сином до кухні.

У вітальні залишилась одна Сінді, вона ввімкнула телевізор і підсіла ближче до каміна, щоб зігрітися, простягнула свої ніжки до вогню і ледь не заснула.

Надворі робилося холодно, дерева гуляли під вітром одне на одному, час від часу каркали ворони, місяць ставав повним. А ось і повернувся Отто. Сім'я сіла вечеряти, а згодом – і спати. Уже було майже до опівночі. Подружжя лягло в одній кімнаті, а діти – в іншій.

- На добраніч! – був почутий голос Флоріана.

- Солодких снів! – була відповідь матері.

Сінді лягла на ліжко, вкрилася ковдрою і дивилася на стелю, потихеньку почала засинати.

Глава 2

Ніч на 30 жовтня

Сінді не спала, було вже після опівночі. У кімнаті було тихо й затишно, ні звуку, ні писку, ні дзенькоту. Але раптом Сінді щось примарилося в голові, і вона встала. Стоїть, слухає, дивиться, геть невиспана, замучена. А враз – зирк у вікно, а там щось стоїть, яесь таке звичайне й незвичайне, стоїть і дивиться, непорушне. Дівчина не може відвести від нього погляду, бо воно справді яесь видовищне. На голові в нього – гарбуз із вирізами на місцях очей, рота й носа. Піднімає догори руку й махає, а згодом і всміхається. Сінді трохи злякалась, відійшла назад пару кроків, завмерла, знову підійшла. Наблизилася до вікна, а той чоловік гарбузоголовий відійшов уже кудись убік. Дівча хутко накинуло халат, швидко спустилася сходами на перший поверх – і до дверей, мерщій із хати.

Вийшла, оглядається навколо – нікого нема... Холодно, вітряно, навіть подекуди й морозно. Сінді оглянула все навколо, трішки пройшлася – нічого немає.

- Агов... - невпевнено вигукнула вона, - Містере, ви тут?

А у відповідь – тиша, жодного знака на відгук.

- Є хто? – запитала наче сама в себе, розвернулася до сторони, яка вела до лісу.

Навкруги порожньо й самотньо. Сінді розвернулася й почала йти до будинку, та знову її почувся той самий звук, що й лунав біля вікна. Сінді вмить озирнулася й побачила здалека того самого чудернака. Думала, що її робити. Вирішила піти. А він уже й зник.

Сінді підійшла до того місця, де востаннє бачила його, подивилася навколо. Тоді придивилася й побачила, що там, між кущами, є стежка, що веде в ліс. Дівчина поглянула на дім, подумала на мить і пішла поволі тою стежкою.

Вона й уже була повністю замерзла, але якась сила керувала нею, що підштовхувала її йти вдалечінь. Ліс той був темний, холодний, з воронами, що раз у раз каркали та лякали дівчинку, голі дерева, що нагадували чортів у дуже смішних позиціях. Сінді йшла і йшла, аж допоки не дійшла до якогось міста, і це місто – не просто місце якесь серед лісу чи за ним, а справжнє місто жахів. Вона йде й дивиться осторонь, глянула на вихід із лісу – і її стало легше. Сінді ще зроду-віку не бачила такого чудернацького міста. Воно нагадувало Нью-Йорк, який аж надто перехопився підготовкою до Гелловіна. На всіх великих будівлях, вивісках, стендах і банерах – усюди майорить постать великого Франкенштейна, що то відходить, то наближається. Над рівнем голови літають гарбузові карети, а ними керують людиноподібні істоти з гарбузами на головах. Люди всі тут якісь пригальмовані, ідуть і йдуть, неначе плавають.

Придивляється Сінді, а то – типу зомбі, але з розумом, проте від справжніх їх не відрізниш. Вони стали наближатися до дівчини, яка від них усіх дуже відрізняється. Сінді у відповідь відступила на крок назад – і бац! Вступила в гарбуз, а він виявився гнилим. З нього відразу повиповзали всі хробаки, що жилилися ним.

Сінді злякалася:

- А! – скрикнула вона.

Подалася назад бігти, а там стоїть той самий чоловік із гарбузом на голові, дивиться на Сінді й показує на час, що вже пізно.

Раптом її за руку схопила якась сильна рука, озирається, а то – ті непривітні люди, що нагадують зомбоподібних істот.

- Відпустіть! – закричала Сінді та й стрімголов помчала в ліс.

Біжить вона. Зупинилася, оглянулася, а збоку якісь камені, мабуть надгробки. Придивляється, а то справді цвинтар. Підходить і бачить: «Цвинтар домашніх тварин».

У Сінді перехопив подих: вона злякалася, бо не пам'ятає цієї дороги – вона нею не йшла. Обертає голову вбік, а там чорний кіт сидить на одному з каменів і завиває:

- Мау! – почулося її.

- О Боже! – несамовито вирвалося в неї з грудей, і вона побігла.

Знову біжить, але вже правильному напрямку, на знайому стежку виходить і бачить далі своє подвір'я. Мерщій забігає в дім. А надворі вже майже світає, так потроху.

Дівчина піднімається сходами й хутко лягає в ліжко, ледь не розбудивши Флоріана. І на мить вона забулася, заплющила очі – і ніби сном...

Глава 3

Ранок 30 жовтня

Уже було по обіді. Сонце світило вдосталь, щоб від нього можна було прокинутися.

Сінді поволі розплющувала очі, а потім як кинеться – і сіла, наче щось її вколало. «Фух, от і сон мені цієї ночі наснився,» - подумала вона, і її ніби полегшало. Тоді вона відгорнула ковдру від себе й побачила це.

Її ноги – вони були в багні, у тому самому, що вона вступила в тій місцині, у гарбуз. «Значить, не сон!» - подумала Сінді, - і враз накинула ковдру знову на ноги, коли почула швидкі кроки.

- Їсти йди, сонна цариця! – сказав Флоріан і зник так само швидко, як і з'явився.

Сінді лежала, думала, згодом щось-таки її пройшло. Потроху встала й пішла.

- Ходи-но обідати, доцю! – скрикнула Клавдія.

- Зараз прийду, - відповіла Сінді, обмиваючи ноги у ванній.

Прийшла, сіла, почала дивитися в тарілку.

За столом сиділи й Отто з Клавдією. Завелася розмова:

- Подейкують, що ця місцевість – незвичайна. І треба ж було переїхати сюди під час цих свят, - розповідав Отто.

- А ще люди почали зникати безслідно, - додала Клавдія
Отто здивовано подивився на неї.

- Що? – здивувалася вона, - Це мені сусідка розповідала.

Тим часом біг на кухню Флоріан. Проте не добіг до кінця: побачив щось йому дивне. Він дивився на них не відриваючи очей – від ванної до кімнати Сінді по сходах угору. На ті самі сліди, неповні, скривлені, а ще з не дуже приємним запахом.

Сінді дивилася на свій обід, і щось їй шматок у горло не ліз. Вона вдивляється в молоко, що є в тарілці, і там промальовується обличчя знайомого – того самого гарбузоголового – і вона вмить впускає ложку й відсувається від столу.

- Що таке? – поцікавився батько.

- Нічого... – якось тихо відповіла вона, поволі відводячи погляд до вікна. І що вона там бачить? А бачить вона за вікном Флоріана, що стоїть просто посеред саду й дивиться на неї незворушно, стало.

Сінді стала важко дихати, дуже злякалася, вибігла щосили надвір – і нічого не знайшла: у саду нічого не було, жодного звуку й знаку про появу брата. Сінді вернулася.

- Що сталося? – питала, назустріч ідучи, мати.

- Та нічого такого, - холодно відповіла вона й пішла до себе в кімнату.

Стало темно в хаті, кожен займався своїми справами: Отто щось майстрував, Клавдія готувала, а Сінді сиділа в кімнаті й дивилася в одне місце, ніби застигла, завмерла й затамувала подих. Вона думала про весь той кошмар, що стався з нею вночі, а ще про брата, що налякав її. «До речі, де він?» - подумала дівчина.

Стукіт у двері.

- Так! – відповіла Сінді.

- А де Флоріан? – запитала мати.

- Не знаю я, - здвинула плечима вона.

- Тю! А хто знає? Дивно якось: його вже давно не видно.

Сінді помахала головою в сторони. Мати вийшла й закрила двері.

Тим часом вечоріло, потроху темніло, сонце вже давно зайшло за небокрай.

Глава 4

Вечір 30 жовтня

- Сину, синку, ти де? – бувало, кричали батько з матір'ю по черзі.

Сінді сиділа в себе в кімнаті й робила вигляд, що ніби ні в якому разі непричетна до зникнення брата.

- Іди Флоріана шукай, Сінді! – казала Клавдія, увірвавшись крізь двері.

- Зараз піду, - була її відповідь.

Отто з Клавдією не знаходили собі місця:

- Хіба то правда, що тут, у цій місцині, люди справді деколи зникають? – питала Клавдія.

- Не можу в це повірити, - відповідав Отто, - цього не може бути!

Сінді спустилася сходами й вийшла з хати. Пройшла в сад, озирнулася, подивилася на те місце, де вона востаннє бачила брата. Згадала його, жахнулася, відступила. Вийшла з саду і вже, здавалося, збиралася йти в будинок, але хотіла оглянути узлісся.

Провела погляд праворуч, тоді ліворуч - і нічого. Подивилася ще раз – і завмерла. Вона його побачила – то був її Флоріан, що стояв посеред узлісся й дивився на неї так само незворушно, як і того разу. Сінді побігла, скрикнувши його навздогін:

- Флоріане, стій!

Вона бігла щодуху до того місця, але коли добігла, брата вже не було. І ось вона на узліссі, далеко від дому, оглядається й важко дихає.

Раптом чує:

- Сінді, я тут...

- Біжу вже, ну!

Добігла туди, звідки здавалося, що лунало голосом Флоріана, - і знову нема!

- Сінді, ходи сюди...

- Та де ж ти?

І вона бігла безупинно, як машина, наче вже не в силах, але в завзятті. Пройшла година, надворі вже повністю стало темно. Але вона його ще не знайшла.

Почала повертатися з розпачем додому. Аж зненацька чується її знайомий голос:

- Помри, суко! – і її враз було взято сильною грубою рукою й кинуту об дерево, що було навпроти.

Вона вдарилася так, що перед тим, як почала сповзати з дерева, пройшла не одна секунда. На дереві залишився кровавий слід. Сінді лежала, майже непритомна, а з її обличчя повільно кров.

Тут вона поволі встала, оговталася, подивилася, а там – її брат. Сидить на стільці, весь у крові, голова перехилена назад, у його в горлі встромлений спис, із рота юшить кров, у руках – гарбуз, що світиться.

Сінді як заоре:

- А-а-а! – і нумо чимдуж бігти назад, а там – той самий чолов'яга з гарбузом на голові та й каже:

- Ти здохнеш, погань! – і кинув сокиру поміж її очей, та попав у дерево.

Сінді швидко почала тікати, наче й не відчувала більше того болу. А Флоріан кричав:

- Сінді, ти куди?

Вона бігла, не озирючись ні на секунду. Тоді знову:

- Сінді, а як же я?

Та й по всьому. Ось вона вже й тут, на узліссі. Біжить додому, уся в червоній рідині, захекана, знесилена.

Глава 5

Ніч на 31 жовтня

Сінді добігала до будинку, почала стукати у двері. Починався дощ.

- Мамо, тату! Відчиніть, ну! – але відповіді не було.

Дівча пішло до чорного входу. Зайшла в хату, іде, оглядається. Заходить у вітальню, вмикає світло і:

- А-а-а! – кричить вона, - О Боже мій!

У вітальній сидять мертві Отто з Клавдією, на їхніх головах гарбузи. З тих гарбузів виповзають хробаки і з'їдають плоть.

Сінді тікає швидко сходами вгору, залазить на горище. А на тому горищі всюди розкидані гарбузи, на стінах намальований Франкенштейн, наче після інсульту. Літають кажани, павуки лезуть по павутинню. Надворі каркають ворони, дощ посилюється й переростає в дощ із грозою та блискавицею.

Сінді стоїть посеред цього хаосу, обертається навколо й стає на початкову позицію. Тут з'являється він – гарбузоголовий – і каже:

- З Днем святого Гелловіна, Сінді! – і біжить на неї.

Сінді розуміє ситуацію, зважує на темп його бігу, ухиляється, - і той вибиває вікно й падає з нього прямо на землю в саду.

Дівчина дивиться вниз і бачить розбите тіло, з якого виглядають осколки від вікна. Вона потихеньку сідає долі й обпирається об стіну. Її вже нічого не спадає на думку, вона потроху засинає й забувається зовсім. Її сниться дивний сон, що ніби вся її хата – це велетенський гарбуз, у якому горять вогні, а її сім'ю шматує Франкенштейн, що несамовито заливається придуркуватим сміхом.

Пізній вечір 31 жовтня

Проспала Сінді весь день і прокинулася аж під вечір, коли вже сутеніло. Вона береться за голову й намагається щось пригадати, і тут зненацька з'являється на летючій мітлі її брат і каже:

- Ходімо, покажу щось тобі.

Сінді без слів стає на мітлу, і вони летять у якусь далечінь. Долітають до якогось міста.

- Ось бачиш, - каже Флоріан, - це Франкенштейн, - показав на великий гарбуз, - поруч ходять зомбаки, заходять до місцевого населення й просять солодощів замість мозку. А тут ось, - показує на хатину Баби Яги, яку обсіли згуртовано ворони й каркають, - живе Баба Яга, у якої я ось цю мітлу взяв.

- Але ж це вигадані персонажі, - раптом перебиває Сінді й дивиться на Флоріана, у якого ще досі в горлі стирчить спис.

- Так і є, - каже Флоріан і обертається до неї.

На цьому сон Сінді переривається.

Глава 6

Ранок 1 листопада

Сінді прокидається, нажахана від сну. Вона все ще вважає, що то був сон страшний, і вона в це вірить. Дивиться на календар – 1 листопада, понеділок! Час іти до школи.

Підривається з ліжка, дивиться на брата, а той спить собі. «Ой, слава Богу!» - втішила себе.

Виходить із кімнати й чує:

- Сінді, буди брата й ходіть снідати!
- Так, зараз! – скрикнула вона й повернулася до кімнати.
- Флоріане, прокидайся, час снідати та йти до школи, ну!

Той іще спить. Вона відгорнула від нього ковдру, а там щось червоного залишилося на його шиї. Сінді відступила й побігла сходами вниз. Спускається до кухні, а там Отто з Клавдією стоять, у руках ножі, на головах гарбузи, дивляться на Сінді.

- Ні-і-і! – кричить вона й миттю забігає до себе й запирається.
- Флоріане, там цей, знизу, - захекалася вона й нічого не може вимовити.

Тут із ліжка встає Флоріан, із нього досі ллється кров, виймає з шиї списа й кидає в Сінді...

ІСТОРІЯ З ПРИВИДАМИ

Вітер безроздільно господарював над порослими вересом торфовищами. Він заставляв дерева схиляти в переляканій покірності свої крони, колихаючи обпалені морозом вереси в море безсилої люті, і кричав відчайдушними голосами мільйонів мерців. Софія тривожно і налякано слухала їх, біля вікна на задньому сидінні автомобіля дівчина відчувала як їхні примарні пальці, які дряпались в щільно закриті вікна. Тут на відкритих рівнинах неприкаяні душі померлих бродили багато століть у вічних пошуках зворотного ходу в світ тіл з плоті і крові. Потім з'явилися величезні собаки-привиди, втікачі перед суворим мисливцем, і один тільки Бог міг допомогти тому, хто наслідкувався обернутися і глянути йому в обличчя. Машина під'їхала до воріт сірого будинку. Софія подивилася на своє нове житло і не відчула ніякої радості, якийсь невідомий смуток і тривога бентежили її. Двоповерховий дім, з темного каміння, був настільки не гарним, що від погляду на нього бігали мурашки по всьому тілу.

- Приїхали, - сказав водій. На порозі її вже зустрічала тітка Ганна, яка після смерті батьків своєї племінниці вирішила забрати її до себе.

- Заходь, надворі дуже сильний вітер, іди на кухню, я через хвилинку до тебе приєднаюся. Насправді через деякий час до неї прийшла, але не тітка, то була її служниця.

- Швиденько знімай своє пальто і поїж чогось, поки твоя тітка не почне дзвонити у свій проклятий дзвінок. Буде добре, якщо ти знатимеш хто є хто в цьому будинку, перш ніж підеш наверх до тітки.

- Я служниця Емма, пані Ганна твоя тітка, - вона вдова, і м'яко виражаючись, трохи зі своїми дивацтвами. Я її не часто бачу, але ти будеш біля неї більшу частину дня або навіть ночі. Тому тобі слід краще звикати до неї. Саме в цей час пролунав дзвінок.

- Твоя тітка тебе чекає. Ти повинна до неї піднятися. Емма обережно постукала, і з кімнати пролунав голос: «Нехай заходить.» Софія двинулась вперед, намагаючись охопити поглядом обстановку. День ще не закінчився, а вікна були закриті важкими червоними шторами з червоного бархату, а кімната освітлювалася

чудовою незвичайною лампою, яка ніколи не гасла, але з неї лунав якийсь незрозумілий звук, що для Софії здалося дуже тривожним.

- Сідай люба, будь як удома, я хочу гарненько тебе розгледіти. Софія хотіла прислухатися до поради, але дивна кімната не давала їй спокою.

- Добрий день тітонько Ганно, мене звать Софія.

- Знаю, на сьогодні ти вільна, можеш іти спати. Дівчинці не давали спокою відлюдництво тітки та її дивна поведінка.

Одного сонячного зимового ранку Софія вирішила запитати у служниці Емми, чому тітка так поводить себе дивно, загадково і не зрозуміло. Але відповідь була короткою: «Поняття не маю, звідки мені знати. Я лише служниця.» Але через мить додала: «Ти напевно міцно спиш уночі?» Софія здвинула плечами, а по спині чомусь пробігли мурашки. Того вечора тітка Ганна довго не відпускала Софію. Вони розглядали сімейні фотоальбоми. Невідомо чому, але дівчинка, тримаючи на колінах старі фотознімки, весь час зі страхом поглядала на зачинені двері.

- Тьотю, я чую, що хтось ходить сходами.

- Не може бути, тобі здалося. Не звертай уваги. Дівчинка подивилась на тітку і побачила на її обличчі посмішку, як у гранітної статуї, а її очі світилися блиском жаху та неймовірного страху. Вона стала дуже важко дихати, ледве чутно промовила тремтячим голосом: «не бери в голову того, що відбувається за дверима.»

Раптом в двері тихенько постукали. Софія хотіла відчинити, але пані Ганна зупинила її: «Ні в якому разі не смій, якщо ти звісно не хочеш, щоб у тебе очі вилізли на лоба.» І раптом з-під дверей пролунав слабкий шепіт: «Ганно, нам самотньо, прийди до нас.» Тітка підійшла до дверей і сказала: «Забирайтесь, вам не набридло докучати мені, ідіть геть звідси.»

- Тітко, хто це був? Та ні слова не почула у відповідь. Всі двері були зачинені. Звідки вони прийшли? Це привиди?

- Заспокойся. Присядь. Послухай. Привиди, не більше ніж тінь. Діти страху і темряви. Тобі не має чого боятись, ті негідники полюють на мене, щоб я пішла з ними і провела цілу вічність у саду. Їхні союзники – темрява і самотність. Перше я усунула за допомогою лампи, яка ніколи не гасне, а друге – ти в мене є. Добре, на сьогодні досить, біжи швиденько до себе в ліжко і спочивай.

Який там сон! Софія до самого ранку так і не змогла заснути. Вранці за сніданком господарка запитала у своєї племінниці, чи не здивувало її те, що в кімнаті весь час закриті штори, незважаючи на яскравість сонця вони ніколи не відчиняються. Ніколи!

–Дивувало... Але це не моя справа.

–Так ,послухай, живі тіні ,навіть вони можуть кусатись. Пити кров, витягувати життєву енергію тіла і жиріти на наших душах. Піднімись наверх до моєї кімнати, піди до вікна, відкрий штору і подивись у сад. Жах увірвався в кімнату і поклав свої льодяні руки на серце Софії яке швидко колотилося. Вони стояли між занедбанними клумбами і дивились на вікна, нерухомі, як мармурові статуї. Чоловік з пробитим черепом і дівчина з розірваним горлом. Софія глибоко вдихнула і втратила свідомість.

–Я їх бачила. Скажіть, хто вони?

–Ти знову сунеш носа не в свої справи. Достатньо того, що вони злочинці, які приходять кожної ночі до мене. В будинку повинно бути темно розумієш. Але якщо хтось з невинною душею вийде за двері і накаже їм згинути у вічній тьмі, їм нічого не залишиться як послухатися. Ти повинна! Невже ти не розумієш, що значить сидіти в замкненому середовищі рік за роком? Не маючи змоги вимкнути світло, чи відкрити штори. Один раз я вийшла з дому, один єдиний раз- і вони переслідували мене, розумієш? Переслідували! Тільки ти можеш допомогти мені, звільнити мене від моїх страждань. Я буду вдячна тобі, зроблю для тебе все, що тільки забажаєш, дам багато грошей, тобі вистачить на все життя безтурботне, подумай про це, всього за декілька хвилин роботи.

–Наказала мені взяти вихідний, а коли я відмовилась, вона мене просто вигнала, розумієш, Софіє? Вигнала, після скількох років моєї тяжкої праці.

–Ви хочете сказати, що тітка Ганна Вас вигнала?

–Так, твоя люба тітонька Ганнуса виставила мене за двері. І тобі дитино слід тікати звідси. Я не сліпа, і не глуха, і розумію, що тримає мою господарку в темряві. Поїхали зі мною Софіє.

–Ні, не можу. Я обіцяла.

–Даремно відмовляйтесь з твого боку. А з мене досить. Я їду. Коли настане темрява, пам'ятай мої слова «нещасний той, в кого совість нечиста».

Перед заходом сонця Софія зібрала весь свій запас хоробрості і обстежила сад. Вона повільно обійшла дім, зі страхом подивилась на зашторене вікно, саме на цьому місці стояли привиди. Якщо вона зараз підніметься на другий поверх і подивиться вниз через щілину в шторах то обов'язково побачить їх. Вона з тривогою подивилась по сторонам –в полі зору не було видно нічого страшного. Хмара закрила собою диск сонця яке заходило, і довга густа тінь набігла на сад.

–Заклинаю вас, ідіть геть і більше не повертайтеся! Неупинно і старанно повторювала Софія в шостий раз. «Бродіть вічно по чорним долинам підземного царства, де привиди танцюють дикі танці в населених демонами лісах, бродіть вічно.

-Тітко Ганно, а ви впевненні, що це все подіє, звідки ви знаєте?

–Знаю, моя люба рятівнице, я перекрила дорогу розуму і замінила його безперечними знаннями. Я знаю, що ці знедоленні створіння чекають мене в саду. Знаю, що вони кожну ніч піднімаються на другий поверх і намагаються забрати мене з собою.

Незабаром опівночі почувся невгамовний звук кроків по сходах, і тітка стала схожа на кішку в передчутті появи довгоочікуваної миші. –Вийди на сходи, Софіє, поквапся, двері повинні бути зачиненні, коли вони підніматимуться сходами. Якщо ми зустрінемося обличчям до обличчя, може статись Бог тільки знає що.

Тітка підвела тремтячу від страху племінницю до дверей на облубовану привидами площадку.

Вони увійшли в коло світла, потім зупинились. Принесли з собою пронизуючий холод, який перетворив Софію на закам'янілу статую, яка не могла ні поворухнутись, ні розмовляти, а тільки бачити, чути, і смутно розуміти. Чоловік подивився на зачинені двері жадними очима. Дівчина стояла трохи позаду нього, її відрита рана нагадувала рот, який весь час посміхався. Софія відчула жахливу самотність, пекуче почуття провини, яке не могло зникнути, поки третій учасник цього похмурого тріо не викупить свій злочин. Вона чула їхні голоси, жахливі слова вимовлені пошепки.

– Ганно, іди до нас...Іди...Іди. Через двері почувся голос тітки.

–Софіє, говори, люба моя. Не мовчи. Накажи їм йти геть звідси. Не мовчи Що з тобою?

Нажаль, горло, стисле страхом, не могло вимовити ні слова, воно здатне було лише хрипіти, видавати здавлені дивні звуки, не було ніяких сил закричати на весь голос.

–Та не мовчи ти, щосили кричала тітка. Визволи мене від них, не підведи. Еее... Її голос стих, і в слід за цією тишею, дві фігури повільно рушили до дверей, потім стали нерухомо, немов чекаючи дозволу увійти. Нестямний крик натрапив на тишу і перетворився на потік незрозумілих слів.

–Лампа... світло гасне. Софія, світло гасне, допоможи...

Стіни світла, до цих пір, робили фортецю неприступною. Вмить рушились, і сліпий страх заставив єдину господиню відчинити двері навстіж і вибігти з криками на сходи, де її чекали дві тіні з заплямованого минулого.

Якось одна частина Софії, зуміла викарабкатись від паралізуючого жаху, побачила вираз недовіри на обличчі у пані Ганни, коли та нарешті вступила у візуальний контакт з привидами, які її переслідували. Страх схований від очей, який поглядав знизу нагору на важкі штори, які ніколи не відчинялись, у вигляді шепітних голосів за закритими дверима, через багато років знайшов напівреальне існування. Нині страх був одягнений в похоронний одяг пам'яті, насильницькі дії минулого послали свої імпульси через кордони справжнього. Лампа потроху згасала.

Тітка закричала:-Ні ...ви мертві...я вас вбила...ідіть звідси.

Їй бракувало віри, здатної рухати гори, і останні залишки мужності розтанули в жарких проміннях страху. Вона крок за кроком відступала назад, а високий чоловік і дівчина повільно входили в темну кімнату.

Перед тим, як лампа остаточно погасла, Софія побачила три фігури, які стояли близько один від одного посередині кімнати. Чоловік і дівчина обійняли тітку Ганну, і їхні руки торкалися її холодного блілого від страху обличчя. Її крики згаснули разом з лампою одночасно.

Софія, щодуху бігла по широким чорним торфовищам. Місяць загадково виглядав через темні хмари. Низькорослі дерева нахиляли свої крони в знак підпорядкування над ними вітру, а зарості вересу колихались, немов хвилі підземного моря. Вона присіла перепочити на дивному пагорбі, і з страхом

подивилась на пейзаж, колір якого змінювався із срібного на чорний і назад, коли місяць ховався і знову з'являвся з-за хмар.

Місяць засяяв яскраво.

–Хай я не повірю, хай я не побачу, не почую, не запам'ятаю. Будь ласка, хай буде так, - промовляла Софія.

Вітер підхопив її слова, підійняв їх до рваного на частини неба і потім відправив в нескінченну мандрівку до далеких зірок. І вмить Софія побачила страшне видовище. Туманні постаті рухались через торфовища, ламаючи свої прозорі руки, будучи навіки приреченими на вічні мандри по безмежних рівнинах простору і часу.

Раптом Софія почула якісь дивні звуки. Це були їхні жалібні крики, які перемішались зі свистом сердитого вітру. І ворушили пил минулих часів. Софія повірила! Здалеку почувся гавкіт мисливських собак. Вона щосили знову кинулася бігти...

І ПРОБІГЛА ТІНЬ ПОЗА СПИНОЮ

Свято було в розпалі: компанія друзів святкувала Хеловін. Гучна музика дратувала сусідів, але на щастя їм, по всьому району вимкнули світло.

- Та за що! Ця пісня - моя улюблена! – вигукнула маленька білявка.

- От чорт, чомусаме зараз? Що ж тепер робити? Ні музики, ні світла... - засмутився Макс.

Із темряви почулось:

- Та не розкисайте! Давайте краще... - повисла тиша. - Розповімо страшилки! – вимкнувся ліхтарик та освітив обличчя із великими синцями під очима.

- Санчос, та не лякай так!

Дружній сміх прокотився кімнатою.

- А давайте! Чур, я перша починаю! Сашо, а ну дай мені ліхтарик.

Компанія всілась у коло, дівчина розпатлала собі волосся, підсвітила обличчя ліхтариком та почала:

- Одним неприємним, пахмурним ранком понеділка, жінка збиралась на роботу... - у темряві хтось пирскнув зі сміху.

- Тшшш! - шикнув Максим.

Стася продовжила:

- Так ось... Жінка вирішила поснідати гречкою, але так поспішала, що залишила тарілку на столі...ТА НЕ ЗАЛИЛА ВОДОЮ!

Дружній регіт наповнив кімнату.

- Чого ви смієтесь? Дійсно, страшно. Хлопці, ви коли-небудь намагалися вимити таку тарілку, що так регочете? – ображено озвалась Аня.

- Білявко, вгамуйся, тичого? Хіба це страшилка? Це так, дитячий лепет. Костя нам зараз як розповість, що тиждень не зможемо стулити очей од страху!

Похмурий хлопець забрав ліхтарик і вимкнув його. Всі замовкли.

- Однієї дощової ночі, маленькому хлопчику захотілось пити і він покликав маму, але йому ніхто не відповів. – розповідав монотонним голосом хлопець. - Спокійний звук дощу порушив сильний грім. Хлопчик спробував ввімкнути світло, але марно: вибило пробки. Він узяв ліхтарик та попрямував на кухню. Став на маленький стільчик та ввімкнув кран, вода полилася, аж раптом він відчув, що пес

облизує йому пальці ніг. Із кутка кухні почувся шурхіт. Дитина направила туди світло ліхтарика, але там нічого не було. Прохолодна вода серед ночі була до смаку. Ввімкнулося світло. Хлопчик злазить зі стільця і бачить... - у кімнаті почувся дивний звук. - І бачить позаду себе обмальовану червоними фарбами стіну. Переводить погляд на підлогу і бачить, що... ЙОМУ ВІДГРИЗЛИ ПАЛЬЦІ! - закричав на всю кімнату Костик.

Дівчата здригнулися від несподіванки, а хлопці затамували подих. Дивний звук почувся ще раз.

- А то була не фарба, а кров пса, якогороздер монстр, який сидів на стелі над хлопчиком і чекав, коли ж його можна доїсти. - весело завершив розповідь Костя.

На цей раз звук був чітким, у кутку кімнати, щось упало на підлогу. Крайній оповідач швидко ввімкнув ліхтарик та посвітив туди: собака приперла здоровенну задрипану книженцію та почала її гризти.

- А ну облиш!- Максим піднявся й забрав книжку у пса. - Граф, не можна такого робити!

Увага усіх присутніх прикувалася до книжки.

- Що це? – поцікавився Саша.

- Не знаю, мабуть, якась макулатура із горища.

- Максе, а ну дай-но сюди! – поросив Костя.

Хлопець уважно почав роздивлятися книгу: старі сторінки місцями вицвіли, текст був неначе латиною. Зноски зрозумілою їм мовою теж були на сторінках.

- Йоу, чуваче... Це якась сатанинська штука, тут різні закляття та обряди. Якого біса вона в тебе робить?

- У нас такої точно не було...

Стася підірвалась та вихопила книгу із рук хлопця.

- А давайте спробуємо щось відтворити? Ви ж у містичне не вірите? Тим паче, зараз Хеловін, чудовий антураж!

Всі невпевнено презирнулись.

До кімнати почали зносити келихи, вино, та заморожену курку.

- Велика чаша потрібна? – донісся голос Кості з кухні.

- Тягни її сюди!

***

- Чуні спалем денні тей'лоріулі-кай. Лучіновадемклівлане! Бленді ведісемпрумналем корім! Блені веди налім корем! Виллоссускоконоламіл! Влімонтагу! Влімонтагу! Влімонтагу!

Шибка вікна відчинилась та запустила вітер, який загасив свічки. Дівчата заверещали на всю кімнату. Світло нарешті ввімкнулось.

– Закляття для призову світла? Непогано ми впорались! – хором зареготали хлопці.

– Ну що ж, побавились і досить. Максе, дякуємо за гостинність, чудова нічка видалась!

– Дівчата, гайда ми вас проведемо? А то який демон дорогою перехопить! – підморгнув Костя.

Аня й Стася одразу погодились. Як тільки всі опинились вдома, кожного почала брати неймовірна втома...

***

– ЯКОГО БІСА? – На весь будинок закричав Максим.

Він прокинувся у ванній. Майжеповній ванній. У ванній із червоною блискучою водою.

– Мабуть учора третя пляшка була однозначно зайвою...

Із кухні почулося мамине:

– Сніда-а-а-н-о-о-к! Любчику, ти скоро там?

Максим спустився на кухню, приємні запахи їжі були дуже апетитними, порожній живіт хлопця погоджувався, відзиваючись голодним буркотінням.

– Синку, тобі налити соку?

Навіть не дочекавшись відповіді мама взяла склянку та почала лити.

– Досить! – сказав Макс.

Мама продовжувала лити.

– ДОСИТЬ!

Сік переливався через краї. Максим вихопив пляшку сока з маминих рук.

– Мамо, ти чого? Що це було?!

– Ой... Лишенько... – вона взяла ганчірку та почала витирати пролите. – Нічні зміни так втомлюють... – й одразу пішла із кухні.

«От дивина...» - подумав хлопець та вирішив зателефонувати другу.

– Алло, Санчос, як почувашся? Не забув, що нам сьогодні на тренування?

– Макс, хай. Не забув. Ми проти «Котиків» грати будемо?

– Ну, так. У минулому сезоні ми їх просто розгромили! Доречі, чим зайнятий?

– Та так... Дивлюсь на руку.

– А, іще у них тренер змінився, цього разу вони також, скоріше всього, програють!

– Чуєш, я тут трішки сорочку кров`ю забруднив... Мені б, мабуть треба покласти слухавку та викликати швидку... - пробубнів Саша.

– Що? Що трапилось? З тобою все окей?

Макс напружився. Якась чортівня відбувається із самого ранку.

– Я поранив руку обробним ножом перед тим як ти зателефонував. Все добре, не хвилюйся, але сорочку, на жаль, доведеться викинути... – сказав Саша й поклав слухавку.

«Якого дідька лисого...» - пронеслось у голові Максима.

– Мабуть краще покликати Стасю, прогуляємось... – заговорив до себе чорнявий хлопець.

***

– Тут дійсно красиво... - закидаючи цукерку до рота сказала дівчина.

Друзі сиділи на м`якій ковдрі біля берегу мальовничого озера, яке було серед невеличкого лісу.

– Ага... А ще спокійно та нормально. Чуєш, а в тебе нічого дивного останнім часом не відбувалось?.. – майже пошепки запитав Максим.

Тут хлопець спіймав погляд Стасі, сповнений подиву та розуміння.

– І в тебе?.. Мені лячно трохи. Я звісно знала, що моя молодша трохи дивакувата, але цього разу це мене дійсно налякало. – дівчина пересіла спиною до води та почала розповідати: - Сьогодні вранці, я намагалася намалювати портрет Сашка з підсвіченим обличчям, ну як учора, якщо пам`ятаєш. До кімнати зайшла Віка та почала гратись ляльками, ну я ж їй нічого не кажу, хай собі дитина бавиться, але через деякий час, мені щось прилетіло у голову. Я обернулась, а навколо неї купа ляльок з відірваними головами, а на питання «Що ти робиш?!», вона посміхнулася, сказала, що Він дозволив та вибігла геть! Як таке розуміти?..

– Та що ж за день такий... А ось щодо Санчоса: він сьогодні такий дивний був, казав щось про зіпсовану сорочку та порізану руку, що мовля... – Максим замовкнув на півслові.

Чоловік в одних штанах та солом'яній шляпі стояв поодаль від Стасі й Максима. Хлопець навіть не помітив, як там опинився той чолов'яга. Одна його рука була на поясі, а інша тримала косу. Він жував соломинку та дивився на озеро, стоячи під самим берегом.

Стася озирнулася, а Максим продовжив:

– Мовляв, ось порізався, треба швидко викликати, сорочку вики...

Стася штурхонула хлопця у бік.

– Ай! Що ти робиш?!

– Тссс! Поглянь на того! – киваючи у бік чоловіка сказала дівчина.

Косар зайшов у воду по кісточки. Пара уважно спостерігала за ним. Чоловік трохи постояв і почав косити воду.

– Він... Косить воду? – тихенько зареготав Максим.

Стася із подиву замовкла та принишкла. Косар тим часом різко обернувся на сміх. Макс та Стася витріщили очі та затамували подих. Чоловік відвів погляд та продовжив займатися своєю справою. Мовчазна домовленість дозріла сама всередині голів: «Тікати», – ось що пронеслось у їхній свідомості.

Про ковдру, яка залишилась там, молоді люди згадали лише прийшовши до людного парку.

– Що це було? – безрадісно запитала Настя.

– Тільки не кажи, що ти думаєш, що у всьому винна та безглузда чернетка? – спробував пошуткувати Макс, щоб заспокоїти подругу. А також себе.

– А що ще це тоді може бути? Це точно не звичайні збіги або дурнуваті жарти!

В кишені Максима дзеленькнув телефон.

«Чекаю на тебе та Стасю. У мене. Зараз же.» - мовило повідомлення на екрані.

Хлопець з дівчиною лише перезирнулись та вирушили до будинку Ані. Вона вже чекала на них. Як тільки підійшли до порогу – двері відчинились і Стася першою побачила перелякане обличчя подруги.

– Що трапилось? – запитав Максим, сьорбаючи міцну каву, намагаючись привести думки до ладу.

– У мене зникла кішка. – зі сльозами промовила маленька білявка.

Стася з надією поцікавилася:

– Може, вона вийшла погуляти?..

– Ага, погуляти! Марта боїться навіть носа у вікно висунути, а ти кажеш погуляти...

Повисла тиша.

– Мені дзвонила мама Кості, сказала він зник. – холодно сказала Аня.

– Як це зник? Ти впевнена?

– Тітка Оксана сказала, що він не повернувся додому.

– Мдааа... Відсвяткували...

Максим важко зітхнув. Телефони дзенькнули. У всіх.

«Йоу, залітайте до мене, я на Крук-стріт 14. Потусуємось:)»

– Знайшлась пропажа. – полегшено зітхнула Настя.

Це було повідомлення від Костянтина.

– Оце кіпішу навів, а ти, Аню, не переймайся. Знайдеться твоя кішка. Я закину пост про її пропажу. Пішли розвіємось.

На мить всім стало легше. Всі дивні речі вже не здавались такими дивними, навіть вечірнє сонце наче яскравіше засвітило.

Коли компанія дісталася адреси, вже майже стемніло. Звична місцина здалась дуже непривітною. Навіть не постукавши, Макс відкрив двері. Було темно, але вечірню пітьму розсіяв ліхтарик Стасі. Вони пішли коридором.

– Костя! Ми тут, вилазь! – крикнув хлопець. – Доречі, а де Санчос? Його Костя хіба не запросив?

У першій кімнаті нікого не виявилось. В другій також. Світло на кухні пропало.

– Костю, ну не жартуй так... – жалібно пропищала Аня. – Ти де?

Всі пішли до дальньої кухні. Ліхтарик Стасі вимкнувся. Друзі зупинились на порозі. Вони побачили, що щось у цій кімнаті змінилось: серед кухні стояв лише стіл, а Костя стояв біля вікна, вступившись у нього.

– Він не працює... Макс, ввімкни ти та знайди вмикач, щоб нормальне світло ввімкнути.

Парубок взяв телефон і ввімкнув ліхтарик: у всіх перехопило подих. Костя неквапливо відійшов від вікна і почав запалювати свічки. Світло, що наповнювало кімнату освітло жахливі речі: обмальовані червоними символами стіни виглядали моторошно, на столі лежана кішка Ані. Тишу пронизав схлип.

– Друже, якого чорта? – обурено проричав Макс.

Костя, підвів погляд: двері за спинами приятелів грюкнули. Клацнув замок. Дівчата істерично спробували відчинити їх, але марно.

Тут, хлопець у чорній мантиї звернувся до компанії:

– Ви думали - це вам забавка? Що чорна магія – це жартики? Якщо ви вже визиваєте могутнього демона, будьте ласкаві: приносьте у жертву щось більш вартісне, ніж задрипана кішка, яку пошматував ваш приятель!

Це був не Костя. Глибокий та жахливо низький голос, наче з самого пекла, пробірав до мурашок.

Компанія була просто не в змозі щось сказати або зробити. Льодяний ланцюг жаху скував їх та не давав навіть дихнути.

– Але... – вже прохнюпила Стася.

– НІЯКИХ АЛЕ! Я візьму своє. Жертви з доставкою! А-ХА-ХА-ХАА! – жахливий рокіт пронісся кімнатою.

Аня знепритомніла, а Стася почала судорожно ломитися в двері.

Костя прямо на очах став набагато вище, його голова діставала стелі. Мантия порвалася і оголила моторошне, сухе, жилисте тіло незрозумілого вигляду. Капюшон також сповз із його голови і Макс побачив дивну гримасу: очі зі збліднівшими зіницями дивилися прямо на нього. Довжелезний язик випав із перекошеної щелепи. Від Кості залишилося лише його довге розпатлане волосся.

Довга рука потягнулася до Стасі та зжала її. У кімнаті роздався хрускіт кісточок. Химера перевела погляд на Макса, блідий, мерзенний язик пройшовся по його обличчю. Чудовисько приблизилося до хлопця. Останнє, що побачив Макс – це понівечене тіло Стасі та ряди гострих зубів у пащі Химери...

***

Звук будильника роздався кімнатою. Хлопець нарешті прокинувся від кошмарного сновидіння. Холодний піт стікав із обличчя. За вікном вже темніло. Мама знову на роботі, у будинку були лише пес та хлопець. Макс встав із ліжка й попрямував до ванної кімнати. Струміль води із крану приємно дзюрчав. Максим умився холодною водою. Заплющив очі та потягнувся до рушника. Через незачинені двері ванної почувся звук, щось впало.

– Граф! Перестань! – крізь рушник крикнув хлопець.

Максим розплющив очі та побачив пса, що лежить на килимку біля ванної, і уважно спостерігає за ним.

Хлопець перевів погляд на дзеркало. У відображенні, Максу привиділось, що за його спиною проповзла довга чорна тінь...

«НЕ ВІДЧИНЯЙ»

Це був холодний осінній ранок, дорога до школи здавалася мені вічною. На вулиці був холодний листопад, який зривав з дерев своїми страшними лапами останнє пожовкле листя. Дарма я не послухала маму і не вдягнула шапку, не вистачає тільки захворіти під час пандемії. У школі викладач повідомила нас про перехід на дистанційну форму навчання у зв'язку з тим, що з кожним днем хворіє все більше людей, але всі запевняли нас, що хвороба протікає у легкій формі та нема чого боятися. На радощах, що проведу цілий місяць у теплому ліжку з чаєм я пішла на зупинку, додому я вирішила поїхати на автобусі. У квартирі пахло моїм улюбленим пирогом з м'ясом, я пройшла на кухню і побачила на столі тарілку зі смаколикком, а біля неї записку:

«Люба Мірандо, сьогодні працюю у нічну зміну, на роботі повний завал, тому побачимося вже завтра. Бережи себе. Цілую. Мама.»

Хм, дивно, подумала я. Нічна зміна у мамі повинна бути аж наступної неділі. Недовго думаючи, я увімкнула свій улюблений серіал заїдаючи його пирогом. Чомусь мене різко потягнуло у сон, і я вирішила лягти подрімати на декілька годин.

Мене розбудив гуркіт у двері.

- І кому це не спиться? – зпросоння подумала я. Підійшовши до дверей я глянула у вічко і побачила там свою сусідку. Але що їй знадобилося так пізно і чому вона виглядає так налякано...

-Тітонько Стіллбрейкер, що сталося? Ви бліді мов крейда – схвильовано запитала я, відкривши похапки двері.

-Господи, Мірандочко, хвала Богу ти ціла!

Мене дуже здивувала ця фраза, з чого б це зі мною щось трапилось?

-Чому Ви так кажете, щозі мною могло раптом трапитись? – з подивом промовила я.

-Ти телевізор вмикала взагалі? Вірус почав мутувати по-новому, це більше схоже на сказ, люди ходять по вулиці як тварини та кидаються один на одного. Мірандо, буде краще якщо ти переночуєш у мене, поки не повернеться твоя мама.

Я нічого не зрозуміла, але послухалась сусідку, вона була самотньою жіночкою в роках, тому мені здалося, що вона просто хоче уваги. Ми сиділи на кухні та пили чай, тітонька Стіллбрейкер пригостила мене смачним печивом та малиновим варенням. Ми мило спілкувалися, але я бачила в її очах якусь дуже помітну тривогу. Я вирішила увімкнути телевізор, там як раз йшов репортаж новин. Ведуча повідомила про надзвичайний стан в країні, всі лікарні переповнені хворими, вірус тепер проявляється зовсім іншими ознаками й лікарі вже не знають, як рятувати людей. Повідомляється, що спочатку у хворих німіє та синіє тіло, а очі стають чорними мов пітьма. Лікарі кажуть, що такі ознаки дуже схожі на сказ у тварин і в них закінчуються препарати, які бодай якось заспокоювали пацієнтів. Не встигла я дослухати новини як за вікном почувся жіночий голос з гучномовця.

-Увага! Увага! Прохання жителів в терміновому порядку зібрати всі необхідні речі та приєднатися до евакуації.

-О Боже, вони вже поряд... - зі страхом промовила тітонька Стіллбрейкер, хапаючись за серце.

-Хто? Хто вони? – налякано крикнула я і підбігла до підвіконня. Я побачила біля нашого дому страшну картину. Вулиця була немов одна суцільна червона пляма. Сотні понівечених тіл стояли та дивилися своїми чорними залитими кров'ю очима в наше вікно. У них була бридка синя шкіра та кості які визирали з неї. Велика машина, з якої лунало повідомлення, проїхала швидко повз наш будинок. Я бачила як одна жінка намагалася втікти, але на неї накинuloся створіння, віддалено схоже на людину і прокусило їй ногу, а потім інші органи. Мене знудило і я з жахом відскочила від вікна.

-Закрий негайно вікно шторою! Вони не повинні нас побачити. Нас вже не спасуть, нам не можна туди виходити, живими ми звідти точно не повернемося. – промовила сусідка.

-Господи, щоце все означає? Що з цими людьми? Де моя мама? Що з нею зараз? – задихаючись від сліз, запитала я.

-Сонечко... Я не знаю, що зараз з твоєю мамою. Вона працювала цієї ночі в інфекційному відділенні з тяжкими хворими й напевно...-тітонька Стіллбрейкер різко замовчала і заплакала, притуляючи мене до себе. Години дві ми просиділи мовчки на підлозі та не помітили як заснули.

Близько 4 ранку ми почули звуки, які доносилися з кухні, немов хтось розбив вікно і заліз у нього.

-Мірандо! Мірандо! Мірандо, прокидайся! – пошепки сказала сусідка.

Я швидко відкрила очі, з надією прокинутись у своєюмуліжкуї зрозуміти, що все це лише страшний сон. Але все було реальніше як ніколи.

-Хутчіше! Він прийшов по нас...- прошепотіласусідка і швидко взявши мене за руку повела до величезної шафи. – Мірандо, ти зараз залізеши в цю шафу і закриєшся там, тут є місце лише для тебе, тому слухай мене уважно. Не відчиняй дверці доки не будеш впевнена, що це безпечно. Я не думаю, що виживу, тож не смій відчиняти нікому двері. Живих вже тут точно не лишилося.

-Тітонько Стіллбрейкер, мені так страшно. –із розпачем і тремтячим від страху голосом проплакала я.

-Не бійся, дитино, це твій єдиний шанс на спасіння. Він піде геть, якщо ти будеш тихо сидіти. Сусідка дала мені ключ від шафи, поцілувала у лоба і швидко зачинила двері.

Я сиділа, піджавши коліна до лиця і намагалася прийти в себе. Я дотепер не могла повірити, що все це не сон і за одну ніч я втратила все. Моя рідна мама... Від одної думки, що її вже немає, мене кидало у холодний піт, а очі заливалися сльозами. Я чула як хтось зі всієї сили ломився у двері. Різкий удар і я почула голосний жіночий крик. Я чулакожен звук. Чула як ця потвора цокає зубами та сьорбає кров моєї сусідки. Я закрила вуха руками, і знову почула тишу, а потім глухе шипіння. Цешипіння було схоже на звіра, який чує поряд свою здобич. Від страху у мене повністю потемніло в очах. Було чутно важкі кульгаві кроки по кімнаті. Я наважилася подивитися у щілинку. З кімнати виходило створіння, схоже на прогнивший людський труп, з гострими зубами в яких були шматки людських нутрощів.

Мені було чутно якця гидота покинула нашу квартиру, але від цього мені легше не стало. Я сиділа зі скляними очима, не перестаючи тремтіти від страху. І страшніше було від невідомості, що зараз відбувається там, на вулиці? Чи є бодай одна жива людина серед цих огидних тварюк. Мої думки перервав дзвінок у двері. -О Боже, невжеце жива людина? Ці жалюгідні створіння не здогадались би

натиснути на дзвінок. – з краплиною надії всередині, подумала я. Але тут я почула голос, який мріяла почути увесь цей кошмарний день.

-Донечко, люба, це я, відчиняй мені хутчіше!-донісся голос з коридору. Я не могла повірити в те, що вона жива. Я вирішила піти до вхідних дверей. Першим, що я побачила, відкривши дверцята шафи, це пошматоване тіло нещасної тітоньки Стіллбрейкер, я намагалася не дивитися на це жахіття і зі сльозами на очах побігла до дверей. Я чомусь не одразу вирішила відкривати двері, а подивилася спочатку у вічко. В темному коридорі я побачила силует найріднішої матусій не роздумуючи відкрила її.

Вона швидко зайшла у квартиру. Як тільки я була рада бачити її, мені хотілося обійняти її так міцно, як ніколи в житті не обіймала. Я кинулась до неї в обійми та голосно заплакала в рідне плече.

-Моя донечко, скільки всього тобі довелося пройти, я так тебе люблю!-лагідно промовила мама.

-Я тебе теж дуже сильно люблю. Матусю, як тобі вдалося вижити, адже місто кишить цими монстрами, один із них нещадно познущався над тілом нашої тітоньки Стіллбрейкер...-не встигла я договорити як помітила на маминій шії великий слід від зубів і криваву рану.

-Мамо...А що це в тебе таке на шії?- з хвилюванням у голосі запитала я.

-Це де, крихітко? Тобі здалося, - коротко відповіла вона, з якоюсь ледь помітною нервовою усмішкою та вже менш милим голосом. Її голос в мить став грубішим, я бачила як в її очах щось змінилося, вони стали темними та мутними, а її шкіра почала покриватися синіми плямами.

-О, Господи, мамо, ні! – стогнучи протягнула я і позадкувала до стінки.

-Пробач, доню, але тільки так ми зможемо бути разом...-відповіло, висунувши гнилі зуби, шиплячим, вже ледь розбірливим голосом бридкес творіння.

ФРЕД

Цічорністіни, начевимазанівугіллям, завждипокривалисьнієм. Варто лишбуло забути про людей на портретах, щовисіли так високо і гордо, позираючина власницю будинку. Вони булимолодими. Лише за двістіроків з того часу, як Лукерія посилилась у цьомумоторошномубудинку, вони оживали. І пам'ять про них навіки б мала лишитись у людськійпам'яті.

Вона часто ходила своєюгалявиною до річки. Ловила себе у проміннях холодного сонця, щозбиралось далеко на зиму. Кожного разу вона думала, щовоно й забереїї, перетворить в крижину, заморозить, але не дасть пережити й почути шалену радість тепла серед мороку її дому, в якому вона, як самітник, поселилась не з власної волі на зло собі, на щастябентежним забутим предкам.

Їй було двадцять три. Вона розплітала своє волосся, куталась у шарфи тамріяла, аби ніхто й ніколи в житті не бачив її скривджених грудей. Як нитка до нитки, так шов до шов утягнулися лінії, мальовані вдалими руками хірурга. Їй ледве не вирвали серце. Ще б трішки й розтопнали, знівечили душу й заштовхали б назад, створивши ілюзію повноти. Ці люди творили її з дитинства.

Прокидаються у її пам'яті спогади: в руках маленький собака, перед нею поле, безмежне поле. Вона обожнювала самотність за вітер, теплі дні та спокій природи. Хоча її сюди гнали. Бувало від проблем, частіше від самої себе. Аби забутись. Аби не вертатися до свого дому.

Вона не така, як інші. Не схожа на батька, коли робить дурниці, не схожа на матір, коли не досягає висот. Кожному вона була чужа. Лиш у моменти її піднесення ставала дочкою для всіх.

Лукерію обожнювали темні ночі та холодне дзеркало. Воно ніколи їй не брехало. І кожного разу, підходячи до нього, вона відчувала страх побачити себе справжньою. Простою дитиною, що прагнула елементарної батьківської опіки. В ньому відбивалися риси її батьків: орлиний ніс та маленькі тоненькі губи, які було так важко помітити. Іноді, навіть жартували однолітки, наче Лукерія їх сама з'їла, аби нікому не дісталися. А хто ж вона, щоб говорити про це батькам?

Скривджена генетикою та долею тікала у поле. Приходячи, падала на стілець до холодного дзеркала, що показувало на її обличчі усе гірші та гірші риси.

Дорослішання – процес не з найкращих, коли ти сам воїн. Коли немає ні в кого попросити меч. А вона просила.

І знову її вірний пес із нею. Крокують такими складними шляхами, аби відірватися від дому. Вечоріє, день вкривається простирадлом вечора, огортає його кривавими вогнями спадаючого по небу проміння сонця.

- Мій любий, Фреде, де ж ти чортячий провідник? А йди-но до мене, лови м'ясо... А мій Фреде. Де ти, пустунчик?

Лукерія ще довго намагалась гукати свого улюбленця, проте усе було марно. Її горло наповнилось ніби голками. Від кожного вимовленого слова «Фред» її розтинали на сотні шматків. І тихо, прямуючи по траві, вона спускалась на землю, як спускалось криваве сонце. І вони зустрілись.

За дві хвилини вона сиділа ниць сирій й холодній землі. Фреда так й не було видно, проте десь недалечко виднілась постать людини.

Його волосся світилось промінням. Він мав мужні руки, що несли щось таке маленьке. Вони були не для нього.

Фред, її любий Фред. У руках незнайомця.

- О Боже, яке щастя. Ви його знайшли. Фреде!

Дівчинка в сльозах кинулась до мужнього незнайомця. Він тримав її любого Фреда, який вже не дихав. І тільки краплі крові повільно стікали по лапках, які колись цілувала Лукерія.

- О Боже, нещастя! Мій Фреде... Що це.

Дівчинка продовжувала плакати, змінюючи інтонацію й вигуки.

Незнайомиць стояв спокійно, слухаючи луну, що котилась по полю.

- як же все нецікаво, мелодія горя має бути інакшою..

І розбиваючи голосіння, він кинув Фреда їй в ноги й навівши рушницю наказав забиратись геть.

Лукерія, не тямлячи себе від горя повзла на колінах до Фреда. Ніби усе спинилось, ніби світ натиснули на сповільнення. Навколо пролітали птахи, криваве сонце ніби спинилось на місці. Вона не могла нічого зробити. Її тілом керувало горе. Інстинкт самозбереження не рятує людей, коли вони справжні люди.

- та щоб тебе! Рахую до трьох! Забирайся звідси. Бо будеш стікати, як він.

Дівчина, глянувши на Фреда, вхопила у руки палицю і зібравши усю свою силу вдарила незнайомця по ногах.

- падлюко, ага... І ти бажаєш...

І швидко намацавши пістолет він вистрілив у Лукерію.

Лише бах. І ніби знову мелодії ридань. Все знову пливе. Лукерія повзе, тягнучи за ніжку Фреда.

Вона підіймається, але знову втрачає сили. Навколо темінь, що ніби закрили всі вікна серед дня. І пил траси заходить в легені. Вона падає. Розбирається й забивається в скло. Її груди в порізах. І ниє серце від болю за Фредом. Вона не в силах його тягнути. Її плече носить не лише кулю, але й тягар обов'язку.

***

Лукерія згадує біле ліжко, блимання хірургічної лампи і майстра, який латає її дитяче тіло. І Фреда, любого Фреда, що навіки лишиться у її пам'яті. Зі спогадами вона прямує до свого моторошного будинку. Засвічує усі кімнати, окрім тієї, де дзеркало. Їй моторошно, проте саме від нього вона дізнається правду про себе.

І знову вривається вітер. Чорні стіни вкриваються інієм, похмурі портрети статично завмирають при ході юної господині. Вона стомлена, тому й не помічає змін. Дитячі спогади її налаштували на хвилю жаху, тому тепер нічого боятися. Себе не треба боятися. Час ввімкнути світло. І перевішати ці страшніючі портрети. Повільно, без жодних зайвих рухів, її тіло впало на зручний стілець. Рука, подала знак байдужості й торкнулася вмикача.

- О світло, яскраве світло. Привітайся із чорними стінами. І ви, портрети, вітайтеся. Негоже так просто висіти із такими похмурими обличчями.

І вмить світло почало котитись по обличчю, осяяло Лукерію та її орлиного вже не дитячого носа. Вона дивилась на себе і не впізнавала. Така вона схожа на тих, що висіли за спиною. Вона б хотіла відректись від них, як і від своїх батьків. Проте нічого не зміниться. Нічия кров не змиє її біль. Пам'ятати і бачити – найгірше, що може бути для імпульсивної дитини. Вона не забуде. Вони не помруть. Вона ж їх пам'ятає.

- Негоже, люба. Ти так схожа на нас. Не варто клясти та мстити за того, кого ми привели у світ із волі Бога... ми не відповідаємо за вчинки людей. Бо навіть за свої досі відповісти не можемо...

І тихим шелестінням дерев вдалось замовчати. Почали говорити предки. Лукерія, зібравшись духом, подивилася у дзеркало

- Негоже лякати дівчину, що й так часто спілкувалась зі смертю.
- Тебе лякати не хочемо, просто час нагадати про своє існування.
- Ви – далека історія, я – сучасність. Як захочу, не стане вас.
- Ми вічні, люба, ми вічні.
- Допоки живе у моїй пам'яті.
- Про вас небагато треба знати, аби забути. Та не забудеться.

Ці портретні люди були нікчемними та страшними. Вони вітали зло, пили вина зі зрадою, огортали дітей у п'ятьму та безвихідь, даруючи їм картонні коробки замість будинків. Вони розкидалися грошима, як листям, що смерділо вечорами зі старих маєтків. Вони народили вбивцю Фреда, якого вона не може забути. Вони народили її сім'ю, що відрікаючись, подарувала цей похмурий маєток, наче картонну коробку, яка має розірватися. Вони дарували усе... окрім щастя.

Що ж їй до них. Вона не боїться. Страшно вмирати серед живих, варто заздрити мертвим. І вона заздрила, адже знову і знову згадувала про свого Фреда і про «незнайомця», що так швидко із ним розправився. Хіба ж може дядько так не любити свою племінницю, щоб знищити її диво, її чудо та душу.

Того вечора вона навіть й не знала про свого вбивцю. Хто він, ким є і звідки його походження. Коли матір біля її майже смертного одра не розповіла про того, хто зізнався у злочині. Він сповідався і бився головою об підлогу, по якій везли Лукерію. Це була б остання дорога, якби хірург не зашив її порізи нитками. Але що з того, коли не вилікувати душу, особливо коли в ній поселилася помста. Він був їхнім правнуком. Цих портретів, що вона витягла із довгої скриньки своєї та батьківської пам'яті. Вона їх не любила. Жорстоко ненавиділа, та чи залишається час на це почуття, коли тобою лише керує помста. Вона їх не боїться. І знала, що ті мали ожити.

В той час, коли вона мала витягнути картини, вона думала про наслідки. А зараз вже не хотіла зважати. Для неї краще було їх знищити. Дзеркало, в якому відбивалася дівчина так і виказувало її наміри. Не знаючи навіть і не чекаючи від себе такого, вона взяла у руки палицю та щодуху почала бити старі портрети, ті ж собі мовчали лише розбивалися склом та падали під ноги дівчині. Так дивно...

Десь чується голос собаки. Її собаки. Скло, палиця. Її любий Фред. Невже він повернувся. По чорних стінах повзе тихо страх. Знову втратити свого єдиного друга. Вона захотіла його обійняти, кинутись у поле й знову вдарити по ногах свого дядька. Він забрав її душу, а вона з того часу – його.

Вже на світі немає портретів. Вже світ кидає дротиками у свою мішень. Вона й досі прагне помсти та голосно сміється в обличчя розбитих портретів. Вона розрізає їх губи, аби вони говорили, аби розказали про нього, аби повернули час, аби не народили батьків, аби народили лиш Фреда, щоб він жив.

Вона в божевільні кидається до вікон, підходить до дзеркала та вглядається у нього прискіпливіше. Невже й вона теж, як і ті портрети, має щось спільне зі своїм дядьком. Якщо ж вона їх не може пробачити, тому чому має пробачати себе.

Гримить віття дерев, реве голосно Лукерія, ступає на скло голими ногами. Ніхто не винен. Навіть Фред. А через що його вбив незнайомець?

НІЧНА ПРОГУЛЯНКА

Трапляється, що навіть природа відчуває наближення чогось лихого і всіма силами намагається попередити про це людей. Так було і тоді...

На перший погляд, звичайний осінній вечір. Вдень навіть здалося, що природа згадує літо і порадує ще погожими днями, проте вечір швидко зруйнував ці надії. Вітерець гнітюче шепотів, своєю зловісністю проймав до самої душі та змушував шукати прихисток. Ще не опале листя змовницьки тріпотіло й нагадувало чийсь скрадливі кроки. Місяць як злодій, увесь час намагався сховатись за хмарами від чийхось очей.

Вкрай непривітну атмосферу було порушено тихим насвистуванням. Весела мелодія різко контрастувала з оточуючою дійсністю. З-за рогу вигулькнув юнак. Волосся в нього було розкуйовджене, сам був розхристаний, а шнурки волочилися по вологому асфальту. Схоже, він не збирався проміняти якусь затишну місцину, на цю холодну, сиру вуличну атмосферу. Раптом насвистування перервалось голосним бурмотінням. "Та як вони сміли наді мною так жартувати. Ну вірю я в привидів і що. От дурні... Ой." Протяг хитнув якусь гнилу гіляку і та ринула дужче звичайного. "Ну може я трохи і страхопуд. Ну нічого, я їм ще покажу"-завершив хлопчина свій монолог.

Різкий біль спогадів пронизав стомлений юнацький розум. Ось він сидить у колі друзів, розказує, як нещодавно блукав старою покинутою недобудовою, як бачив привида, і той ледве не помітив хлопця. Всі лише посміялися та назвали фантазером і боягузом, та він звик до такої реакції: це була не перша його подібна оповідка – юнака приваблювало надприродне і він не оминав можливості з ним зустрітись. Потім пам'ятає як закуняв, та раптом прокинувся від моторошного завивання, хотів побігти розбудити друзів, аби довести свою правоту, але гепнувся посеред кімнати під загальний регіт. Товариші зв'язали між собою шнурки на двох кросівках, поки він спав і самі ж завили, щоб налякати його. Зачеплена гордість вимагала покинути цих дурнів, і розв'язавши шнурки, він, не озираючись, пірнув у темряву.

Шляхів додому було 2: через двори житлового масиву, та через пустку біля кладовища. Довше (але безпечніше, як він тоді зауважив) буде через місця, де хоч

можна зустріти людей. Тому, надягнувши навушники рушив прямо до будинків. Але хвилин за десять він залишився в цілковитій тиші. Телефон не подавав ознак життя тому більше не міг допомогти в героїчній боротьбі з гнітючим оточенням.

Тепер він йшов майже автоматично. Важкі повіки стулялися все дужче, залишаючи лиш дві тоненькі щілини, аби бачити дорогу перед собою. Та в якийсь момент, звуків навколо стало більше. Не звертати на них увагу було просто неможливо. Здавалося ніби сама ніч йде за ним і намагається залякати. Хмари все більше затуляли небо, змушуючи напружити зір в пошуках шляху неосвітленими дворами. Молоде серце не почувалося більше так упевнено.

Ставало холодніше. А вітер все частіше зривався так і пориваючись пробитись крізь одяг, аби зачепити своїм холодом навіть серце. То тут то там зрадницьки шелестіла ще не зовсім в'яла трава, рипіли старі клени і дуби, що їх тіні були, як ікласті пащі химерних істот, навіть стара гойдалка десь на майданчику в глибині двору вирішила долучитися до моторошної симфонії. Юнак, незважаючи на всі намагання його залякати, вперто вирішив довести собі, що ніякий він не боягуз, і йти до кінця.

Знову щось хруснуло, в цей раз дужче за інші, але хлопець так втомився весь час озиратись, лише кинув недбалий погляд в той бік. І похолов....Дві зелені цятки дивилися просто йому у вічі так, що мороз пробіг за спиною. Густий, білий, як молоко, туман раптом залив своєю непроглядністю усе навколо. Та ті дві цятки, незважаючи на імлу, мов жаринки, роздмухали вогонь жаху всередині. «Це всього лише розбурхалася твоя химерна уява» - намагався він себе заспокоїти. А між тим лиховісні ліхтарики наближалися, ні на мить не відводячи погляд.

Триматися спокійно було вже неможливо, вихід був один – тікати. Це були знайомі місця, тому навіть сивий туман не був в змозі його сповільнити. Хлопець біг рефлекторно, жага до життя вела його. І навіть не дивлячись назад, він знав – він і досі не сам. Ось ще трішки, один двір і він вже вдома. Але іноді одна дрібничка може враз обірвати всі надії на порятунок. Шнурок. Зрадливий шнурок, що він полінився його зав'язати покидаючи друзів, зачепився за гілля і змусив втратити рівновагу. Падіння. Не біль, а, радше, страх охопили юнака, змусивши залякнутися.

Постать у каптурі винирнула з-за сизої завіси. Ніби відчуваючи свою перемогу, істота рухалась неспішно, насолоджуючись кожною миттю свого тріумфу. Вітер лютував, зривав одяг, а холод проймав усього. Та хлопець уже нічого не відчував, з кожним метром життя ніби покидало його. Здавалося, ще мить і губи, що стільки важливих слів ще мали сказати, будуть спроможні лише на останній, відчайдушний крик жаху.

Кістлява рука винирнула з широкого рукава чорної, як сама ніч, мантиї і доторкнулася до молодого чола. Диявольський регіт задзвенів у вухах, і нестерпний пекучий біль пронизав усе тіло, змушуючи вібрувати кожную клітинку тіла, ніби воно має зараз вибухнути.

Раптом все припинилось. Стало якось тепліше і затишніше. Не чути більше стогону дерев, поривів вітру та шелестіння листя. Здається зараз мама покличе до столу – поснідати. А після такого кошмару аж як хочеться чогось смачного. Ну що, час розплющити очі, розпочати новий день.... І побачити перед обличчям дошку. Хлопець лежав в цілковитій темряві. Запах, що видався йому ароматом спецій, виявився смородом сирої землі. В його голові усе склалося - він у труні. Раптова хвиля паніки накрила його, швидке дихання пожирало останні запаси кисню, а удари шалене серцебиття луною відбивалося в голові. Від безвихідності юнак почав бити по стінкам і кришці труни, чіплявся нігтями за все що можна було, не залишаючи на руках живого місця. Але недовго тривала боротьба. Дихати ставало дедалі важче, тож він вирішив провести останні хвилини у спокої. Ніколи він ще не чув такої тиші. Останній ковток повітря був особливо солодким...

«Сашко. Сашко! Геть здурів спати на математиці. Вона ж тебе з'їсть, як побачить». З серця ніби впав тягар, дихати в момент стало легко і радісно, навіть захотілось посміхнутися сонцю, що зазірало до класу. «Олександр, досить куняти, я повторювати особисто для тебе не буду» - дорікнула вчителька, та він навіть був радий цьому. «Як добре, що цей кошмар позаду» - подумав він. Взяв ручку, спрямував погляд на зошит... «Він ще попереду» - було написано в зошиті, а руки хлопця були всі в крові.

БІДНА РОУЗ

Чхх-чхх-чххх-чххх-чххх...Зловісно й нестерпно хрустіло під її ногами крикливе гілля...Цей звук нав'язливо нагадував тонку й гостру мелодію... неминучої смерті... Вона бігла... Подих був важким... і падав на сирувату землю, як тяжезний камінь.

Він же йшов повільно і впевнено...Знаходив по дорозі зірвані польові квіти... Гострим нюхом відчував криваві сліди своєї останньої жертви, яка билася в холодно-гарячій агонії страху...В його тонких, довгих, чорних, як вугілля, лапах виднівся кинджал...незвичайний...у вигляді червоної, як тепла кров, троянди...

Вона впала...Стомлене тіло тихесенько повалилося на холодну твердь, покриту колючими гілками соснового лісу...Руки потягнулися до нічного небозводу...від нього вже не буде порятунку...Її зелені очі були сухими...сльози скінчилися...перетворилися на пару, яка поволі вилітала з пересушеного рота...Бліді повіки безсило повалилися...прикрили перелякані та скляні вічі...

Він зупинився...Підвів голову до неба...Там був повний місяць...Світло засліпило вирла ненаситного монстра...

Вона лежала серед темного лісу...Стало спокійно і байдуже...Аромат хвої заглушив роздираючий душевний біль...Очі повільно підвелися, як магніти, до яскравої плями вгорі...Жертва скорої погуби, яка ще вчора була щасливою закоханою, побачила, ніби в дзеркалі, свій останній щасливий та сповнений життя день...

Роуз прокинулася та потягнулася на білосніжній постелі, яка окутувала дівчину солодкою сонливістю. Сьогодні найкращий день її життя. Вона зізнається своєму принцу в своїх почуттях, які ще з дитинства переповнювали бідне серце несамовитою закоханістю. Одного разу він врятував Роуз від скаженого пса...їм тоді було по дванадцять... З тих пір нещасна засинала, промовляючи тільки його ім'я:«Х'ю»...

Цей день найважливіший...святий...сакральний...Необхідно надягнути найкращу сукню! Червону! Ні...Краще білу...Волосся...Його треба по-особливому зібрати! Ні...Краще розпустити...вплести туди багато-багато квітів...

З кухні долинав аромат кориці. Мати пекла смачні булочки. Вони ще й у формі сердечок! Потрібно обов'язково пригостити Х'ю! Напоїти його жасминовим чаєм... зігріти... обійняти ніжним поглядом... пригорнути до себе...сказати... нарешті сказати, який же він до божевілля важливий!

Роуз помалу йшла... Ні! Вона летіла, як метелик, що був зачарований красою особливої квітки. Дівчина часто зупинялася, щоб зірвати ромашку... кульбабу...волошку...лаванду...клевер...дзвіночок...льон...чебрець... лютик...жасмин (його зривала найчастіше). Роуз влітала все це до русявого волосся, що переливалося на сонці блиском...Біла сукня ніжно розвивалася за вітром, ніби крила невинного ангела...

Вони домовилися зустрітися за річкою на галявині... Напевне Х'ю вже чекає...Роуз підійшла до міленької річечки, що була по-весняному прохолодна... Вмила гладеньке обличчя кришталевою водою... Щиро всміхнулася своєму відображенню... Вже за мить вона побачить його...такого рідного...до мурашок теплого...коханого...

Закохана плавно перейшла річку... Вдалині побачила його надійну постать, що тримала в руках яскравий, як вогонь, букет... Вона вже поспішала, щоб скоріше прошептати йому на вухо «божеєвільно кохааю»... Вмить Роуз наступила на гострий камінь...зойкнула...він не підійшов...але чому... З оченят полилися сльози... ні... не через порізану ногу... Х'ю... Найрідніший... найкоханіший...найжаданіший...так просто віддав букет троянд...не їй...не милій Роуз... Він сміявся...веселився...не з нею... Цілував не її тендітну ручку...гладив не її шовкове волосся...обіймав не її тонкий стан... Що ж це? За що так? Може вона опинилася в пустелі? І це все міраж? Ні...не міраж...правда...найжахливіша правда...

...Ніч... Роуз сиділа на кухні...їла булочку з корицею...запивала жасминовим чаєм...схлипувала...кинула булочку...впала на коліна...закричала: «Дияволе кохання! Забери мене! Служитиму тобі!»...

Годинник пробив дванадцятю ночі...гучно заскиглив сич... Роуз, завмерши, сиділа біля вікна... Вмить воно розпахнулося... Дівчина опинилася на підлозі...скло, що посипалося з розбитого вікна, порізало їй перелякане обличчя...

На вікні стояла потворна примара...чорна...з червоними очима...довгими лапами...довгими кігтями, які зжимали сталеву й гостру троянду... Роуз сп'яніла від жаху... Вона кинулася бігти... Диявол не поспішав...розумів, що знайде свою рабиню будь-де...пронизає її серце своєю трояндою...

Сич захоплено співав сьогодні свою особливу пісню, яку присвятив прекрасній смерті... Роуз кинулася в обійми соснового лісу, який завжди так радував її своєю несамовитою красою й дарував спокій... Раніше вони часто зустрічалися там із Х'ю... Сиділи під старою сосною...говорили...сміялися...він називав її найкращою подругою...подругою... Він завжди обіцяв їй розповідати найсокровенніше, бо Роуз для нього найближчою людиною... Матір Х'ю померла, коли той був ще безпомічним немовлям, а батько після того безпросвітно пиячив. Хлопця виростила бабця Мері, але й та давно покинула цей грішний світ, а з Роуз вони часто гралися, потім виростили... обмінювалися таємницями... довіряли одне одному...

Декілька днів тому вони прогулювалися весняною лісною галявиною, збирали гриби та ранні ягоди. Х'ю виглядав дуже щасливим. Він особливим поглядом дивився на замріяну Роуз, яка пронизувала його своїми смагардовими очищами. Парубок сказав, що нарешті зустрів ту єдину, з якою хоче поєднати своє життя. Х'ю пообіцяв детальніше все пояснити на наступному побаченні. Роуз стояла зачарована... Дівчина була впевнена, що ця єдина саме вона! Проте...ця зустріч зламала всі її ілюзії... І от тепер Роза лежитьдесь посеред тієї галявини... Остання квітка жасмину, що закуталась у волосся, полетіла разом з вітром у невідомому напрямку... Руки й ноги стали німими чи то від страху...чи то з паралізуючого відчаю... Плакати вже не хотілося... Хотілося зникнути, стати невидимою... безтілесною... проклятою... щасливою... З'явилася жагуча спрага, яка не вимагала води, а жадала його аромату... Х'ю... Хоч би востаннє вдихнути його запах, який викликав невідкладну залежність...

Диявол поволі продовжив свій рух... В туманній голові монстра витали думки... його рідні думки... Він згадував кожну свою жертву... Зраджених жінок... Обдурених дівчат... Грішниць, що тішилися в пристрасному полум'ї перелюбу... Всі вони віддали свої ошукані душі йому... Наситили його вічний голод... Чудовисько відразу ж забиравало їхні життя своїми отруйними кігтями, але

ця смертниця була не так як усі... Її душа світилася й пахла невинністю, а це особлива страва, яка мала назавжди звільнити диявола від невгамовної голоднечі... Це має бути святкова трапеза, яку не можна поглинати відразу... нею варто насолоджуватися повільно, відчуваючи кожне тріпотіння страху...

Роуз лежала... Сил і навіть бажання підвестися не було... Вона уважно слухала гіпнотичну мелодію сича... Диявол був вже зовсім близько... Він відчував кожен поривчастий подих Роуз, який виривався з її грудей, які були скуті тривожним передчуттям неминучої гибелі...

Нещасна закрила очі... Пригадала... Ось ще малесенька Роза весело підстрибує і прямує до галявини, де росте смачна дика суниця... Раптом перед нею з'являється величезний чорний пес! З його широкої та злісної пащі клубками вилітає слюна! Собацюра голосно ричить і біжить прямо на Роуз! Гострі зуби наблизилися до її тоненької шиї... кінець неминучий... Але прийшов він! Її герой! Х'ю! Юнак вдарив пса громіздким бичем прямо по голові! Скажена потвора втратила свідомість... Життя юної леді врятоване...

Спогади перервалися від звуку тяжких кроків... Вони все ближче... ближче...ближче... Диявол обвів нерухоме тіло пекучим зором... Роуз відчула кінець... цього разу вже невідворотний... Х'ю не порятує... не знайде...

Чудовисько забилося в солодкому екстазі... Нарешті... Зараз воно насолодиться п'яним делікатесом... Кинджал у формі троянди міцно зжався в його кривій лапі... Морда диявола піднеслася до милого личика Роуз, яке стало ще гарнішим від сильного переляку, але на ньому з'явилася мила посмішка... Вона тихо прошепотіла: «Мій Х'ю»... Почувся дзвінкий зойк... Перестав дзявкотіти сич... Сталева троянда проросла у шовковому серденьку Роуз...

Ранок... Сьогодні він незвичайний... Сонце встало раніше й розбудило ясним промінням Х'ю... В повітрі витав чарівний аромат жасмину...

НЕЗНАЧНА ЦІНА

Колись давно, я чув історію від своїх сусідів, з якими я був знайомий приблизно п'ятнадцять років, що жила собі одна сім'я. Сім'я складалась з маленької дівчинки, тата та мами. Але у цієї дівчинки померла мама. Дівчинка та тато без неї дуже сильно нудьгували.

Одного разу коли дівчинка прийшла до мами на цвинтарі, вона побачила там якогось незнайомця. Ця людина стояла біля могили мами дівчинки, але дівчинка його не знала. Навіть не пригадувала, що хтось приходив на цвинтар, окрім неї та батька.

Коли дівчинка підійшла до могили, незнайомий чоловік сказав:

- Я можу повернути твою маму.

Його голос був сухий, як пісок в пустелі, та монотонний, як начебто чоловік говорив в порожнечу. На вигляд незнайомиць був не дуже високого росту, одягнений в довге пальто. Дівчинці стало страшно, але піти вона не могла, як начебто саме повітря скувало її тіло.

- Що потрібно для цього зробити? – з обережністю запитала дівчинка. Вона знала, що просто так ніхто їй допомагати не стане.

- Ти дуже розумна дівчинка, - сказав незнайомий чоловік, - я заберу тільки те, що тобі буде зовсім не потрібно - твої очі.

Дівчинка злякалася ще більше. Вона завжди боялася осліпнути.

- Хіба життя твоєї мами не варто цього?- запитав чоловік. - Це дуже мала плата за твою матір

Спочатку дівчинка вагалась, та навіть збиралась піти, але якийсь шепіт всередині душі ледь чутним голосом говорив, щоб вона погодилась. Може це була совість? Чи радість того, що дівчинка буде не сама, а з матір'ю. Навіть тато погодився би, якщо б це запропонували йому.

- Добре, - сказала дівчинка, - але це повинна бути моя мама, і вона повинна бути живою і справжньою.

- Добре, я приймаю твої умови. Не бійся, це буде зовсім не боляче, - сказав чоловік, провів рукою по голові дівчинки, повернувся і почав йти. На дотик, рука у незнайомця була холодна - наче лід. Дівчинка дивилася йому вслід і їй здавалося,

що ніг у цієї людини було більше, ніж дві, тому що чоловік йшов дуже дивно, наче викидував ноги у різні боки.

На наступний ранок дівчинка прокинулася сліпою. У повній темряві, та у неможливості розглядіти хоть щось, вона злякалась та почала кричати, але тут з'явилася мама і стала її заспокоювати. Дівчинка заплакала і обняла маму. Це була її справжня мама. Дівчинка більше не могла її бачити, але вона її чула, говорила з нею і могла її обіймати. Навіть запах у мами був такий же, як раніше. Тож вони стали жити також, як і до смерті мами. Тато ходив на роботу, а мама сиділа вдома - адже тепер їй доводилося доглядати сліпу дівчинку, водити її до школи і забирати її звідти. Але дівчинка навіть була рада, що мама тепер проводить з нею більше часу, і зовсім не шкодувала, що стала сліпою. Навіть навпаки, раділа що нарешті, після болючої розлуки, вся сім'я нарешті об'єдналась.

Дівчинка навчилася жити в темряві, як живуть сліпі. Вона нічого не бачила, але могла знайти все, що потрібно, так як запам'ятала, що де лежить. І завжди допомагала матері по дому.

Одного разу тато купив на ринку стару шафу, тому що він був великий, просторий, та коштував копійки. Але після того, як шафа була встановлена дома, то дівчинці було заборонено торкатися до шафи, і ні в якому разі не відкривати її. Характеризувалося це тим, що дівчинка нічого не бачить, і те що речі які знаходяться всередині шафи можуть завалити дівчинку. Тож він був завжди закритий, так що дівчинка просто смикала за ручку і проходила повз.

Якось раз до свята тато разом з другом поїхав на полювання і там підстрелив кабана, якого мама приготувала в духовці. Запах був дуже смачним і дівчинці дуже хотілося спробувати мяса кабата, адже вона його ніколи не їла, але вони не сідали за стіл, так як довго чекали тата з роботи, у зв'язку з тим, що його затримали на роботі. Коли ж тато прийшов додому, вони теж не сіли вечеряти, тому що мама стала за щось лаяти тата. Дівчинка не розуміла, що відбувається, але хотіла, щоб це скоріше закінчилося і вони нарешті сіли за стіл. Однак мама і тато все продовжували лаятися. Дівчинка ходила з кутка в куток, не розуміючи, чому мати та батько лаються, і звично витягаючи вперед руку, щоб не вдаритися об щось. Не витримавши суперечку батьків, дівчинка вийшла з кухні, та пішла до

своїєї кімнати. Коли вона проходила по коридору повз шафи, який їй не можна було торкатися, вона як завжди за звичкою смикнула за ручку.

Але в цей раз дверцята раптом відкрилася. Дівчинка злякалась, та зупинилася. Доторкнувшись до шафи, їй раптом захотілося дізнатися, що знаходиться в шафі, тому що їй було цікаво, що знаходиться в шафі, і чому її не можна відкривати. Вона витягнула руки до шафи і здивувавшись, що у шафі не було ніякого одягу, а сама шафа була майже порожня, окрім однієї полиці. Вона відчула на полиці щось гладке і холодне. На дотик це були великі скляні банки. Їх було три. Дівчинка підняла одну і потрясла її. Всередині була якась рідина. "Може це компот?", - подумала дівчинка. Але чому компот зберігати у шафі, а не підвалі. Торкнувшись кришки, вона зрозуміла, що банка була закрита на пластикову кришку. Вона відкрила кришку і засунула руку всередину. Рідина була дуже холодною, як з холодильника. Рука дівчинки зловила що невелике і кругле. Дівчинка нахилилася до банку і понюхала. Запах був зовсім не як у компоту. Але це був знайомий запах. Так пахло в лікарні.

Дівчинці раптом стало моторошно. Адже вона зрозуміла, що лежить в цих банках і чому банок було три.

"Це мої очі. А в інших банках мабуть очі мами і тата", - подумала дівчинка. Вона виловила з банки друге око і вставила очі собі в очниці.

Спочатку було тільки яскраве світло, начебто ти спочатку заплющуєш очі, а потім відкриваєш і тобі світять ліхтарем в очі, далі вона почала бачити не тільки темряву, а і розмиті силуети, але потім дівчинка нарешті стала бачити чітко, як ніби то вона ніколи не була сліпою. Дівчинка побачила коридор, в якій вона стояла. Оглянувши шафу, вона побачила банки із зеленою рідиною, в двох з них дійсно плавали очі. Потім дівчинка повернула голову і її дуже насторожило те, що на кухні досі йшла сварка. Зайшовши на кухню, дівчинка побачила побачила маму з татом. Їх очниці були порожні, а замість ніг були павукові лапи. І всюди навколо була павутина. Так багато павутини, що дівчинка навіть здивувалася, як вона раніше не помічала цю павутину. Мабуть тому, що ходила тільки по певних місць в будинку. А коли дівчинка подивилася на стіл, їй довелося закрити рот руками, щоб не закричати. Тому що на столі у великій страві лежав зовсім запечений кабан. Там лежала мертва дитина.

Тут мама і тато раптом різко замовкли. І подивилися на дівчинку порожніми очницями, наче вони могли бачити її навіть без очей.

- Не треба було тобі цього робити, - сказала мама. Голос її був зовсім іншим. Сухим, як пісок. Як у того незнайомого чоловіка, котрого дівчинка зустріла на цвинтарі.

- Нічого страшного, - відповів тато, - вона зараз засне і забуде про це. А завтра все стане як раніше. Дівчинці було дуже страшно. Вона зрозуміла, що та людина з цвинтаря, обдурив її, і те, що тей незнайомець мав відношення до то, що зараз відбувається. І ще вона зрозуміла, що потрібно їй зробити зараз. Адже вона дійсно була розумною дівчинкою.

Вона вибігла на кухню, схопила сірники і підпалила павутину, яка висіла всюди. Павутина відразу ж спалахнула і через мить горіла не тільки кухня, а й вже весь будинок. Останнє, що чула дівчинка, коли стояла на вулиці, біля палаючого будинку, це спотворені крики матері і тата, точніше павуків, які прикидалися її мамою і татом ...

Невідомо що далі було з дівчинкою, кажуть вона кудись поїхала, інші кажуть що вона зникла, і що її знайшов той невідомий чоловік, версій багато, але одне знаємо точно, це те, що спалений будинок досі стоїть там, де він і був, і ні одна жива душа не намагається підійти до того будинку.

ТАЄМНИЦЯ БУДІВЛІ В ЛІСІ

Нарешті літні канікули, а це означає лише одне: веселощі, відпочинок, ігри і ТАБІР!! Напевно, кожна дитина в своєму житті відвідувала табір. Вечори біля вогнища, купання в річці чи озері, дискотеки та багато іншого. Цього літа чотирнадцятилітній Сашко планував відвідати табір “Модрина”. База відпочинку розташовувалася у сосновому лісі, який простягався на тисячі кілометрів і дивував своєю красою і загаковістю.

-Тату, мамо, речі вже зібрані, я готовий, - пролунало дзвінко із уст хлопчини.

Він чекав цього дня весь рік і тому ретельно готувався, аби нічого не забути. Разом із ним до табору прямувало і четверо найкращих друзів: Галя, Марійка, Степан, Олег. Сашко добре знав, що нудно із цією компанією точно не буде, а тому в своїй голові він складав план ігор та розваг, в які вони будуть грати.

Остання ніч перед від'їздом до табору, Сашко не міг зімкнути очей, адже в таборі до якого їхатиме завтра він ніколи не був, та і не чув, це тільки підбурювало бажання швидше приїхати саме туди. Настав ранок, хлопчик швидко вскочив, прибрав ліжко, вмився, почистив зуби і гайнув до вітальні, де вже мама готувала смачний сніданок, а тато виносив валізи до коридору.

-Ти чому так рано встав, - промовила мама?

-Мабуть, щоб не пропустити вранішню поїздку до табору, - розсміявся тато.

Вони разом поснідали і відправилися в путь.

Дорога була довгою та не менш цікавою. Декілька раз на їхньому шляху траплялися дикі звірі: вовки, лисиці, а навіть і мале ведмежа, яке ласувало на узбіччі ягодами полуниці. Вони все ближче і ближче під'їжджали до табору. Сашко з нетерпінням чекав зустрічі з друзями. По приїзду їх величаво зустрів сосновий ліс, який розкинув свої крони, немов шати, створюючи тим самим суцільний затінок. Машина їхала по доріжці, в саму гущавину лісу, де розташовувався чотириповерховий будинок. Там хлопчик зустрівся із друзями, чому був безмежно радий.

-Сашко, старий друже, давно ми не бачилися, - голосно прокричав Олег, його найкращий друг.

-Так, і справді давно, - відповів Сашко.

-Як справи, добре доїхав? - запитує Степан.

-Та все круто,стільки цікавого бачив, поки їхав. Потім розповім. А де дівчата, вони не з вами?

-Дівчата вже в середині,-відповів Олег.

-Годі чого ми чекаємо? Ходім.-відповів Сашко.

Троє друзів попрямували до двоповерхового будинку, де на них вже зачекалися їхні подружки.

Будівля була схожа на школу чародійства і магії - Хогвартц .Великі колони прикрашали піддашок, галявина була оздоблена квітниками. Хлопці зайшли в середню де їх зустріли Галя та Марійка.

-Я така рада вас усіх бачити, - заговорила Галя.

-Я також,тут так цікаво, вам неодмінно сподобається, - сказала Марійка.

-УВАГА, УВАГА, УВАГА! - Заговорив чоловік у чорному капелюсі, - ви прибули в один із найкращих таборів відпочинку, саме тут ви зможете відпочити від рутинних буднів, залишити всі свої проблеми і побути на одинці із природою. Будь ласка пройдіть до своїх кімнат, - і чоловік зник у натовпі дітей та дорослих.

-Звучить цікаво, - промовила Марійка.

-Ага,а ще не менш цікаво дізнатися, що в них є цікавого у лісі,-загадково промовив Олег.

Він був найкращим другом Сашка, а ще авантюристом, якого часто манили різні занедбані будівлі,старовинні цвинтарі та інші аномальні місця.

-Ми тільки приїхали, - заперечила Галя!

-Так,поки розвідаємо все навкруг, а потім будемо шукати пригод,-сказав Степан.

Друзі розійшлися по кімнатах і солодко позасинали,дорога відняла усі сили.

-Підйом!!! – закричав молодий хлопець – це був їх вожатий.

Діти почали сонно брести до раковин, вмиватися та чистити зуби. Коли всі водні процедури були зроблені, їх поклякали снідати.Після сніданку був час для дозвілля.Наші герої сиділи на галявині і щось обговорювали.

-Слухайте, я вчора говорив з місцевими хлоцями, так вони мені розповіли, що в глибині лісу, біля озера, є старовинна будівля із лабораторією, у якій проводилися досліді над людьми,- завів розмову Олег.

-Знову ти за своє,- буркнула Галя!

-А мені цікаво,-заперечив Степан.

-А може і не має ніякої лаборторії,- зауважила Марійка.

-Так ми можемо перевірити, от я, наприклад, не боюся, - гордовито промовив Олег.

-Так, друзі, - перебив Сашко, - це цікава ідея дослідити ліс, а тому я підтримую Олега, та й набагато краще, чим сидіти в кімнаті.

-Ну, напевне,- промовила Марійка.

-Тоді всі згодні,- запитав Степан ?

- Так,- відповіли друзі.

- От і добре, тоді гаяти часу нічого, сьогодні вночі будемо виступати,- сказав Сашко.

Хлопці та дівчата ще щось обговорювали, а потім розійшлися по кімнатах, і почали готуватися до вечірньої вилазки.

Настав вечір, хлопці обережно спустилися з вікон і допомогли дівчатам, так почалася їхня пригода.

-А де саме ця лабораторія тобі хлопці не сказали? - запитав Сашко.

-Сказали,-буркнув Олег,-біля великого валуна. Будемо йти по цій стежині і вийдемо на нього.

-Тоді добре,- заспокоївся Сашко.

Друзі ще довго йшли стежиною, коли побачили велетенський камінь, який стояв неначе вартовий всім своїм видом ніби попереджаючи, не йти далі.

- Ура, дійшли, - радісно закричав Олег.

Дівчата задерев'яніли від здивування, але почали йти далі. Там вже і проглядався клаптик озера, який у місячному сяйві немов дзеркало відбивало все: дерева, місяць, зорі.

-Ну, до озера дійшли, валун минули, а лабораторія де? Невже надурили тебе хлопці, - запитав у Олега Степан.

- Он вона, - вказуючи пальцем на темну будівлю за деревами відповів Олег.

Вона була досить великою,але облущені стіни,вибиті вікна додавали ще більше жаху.

Друзі все ближче і ближче почали підходити до будівлі, знайшовши двері, Сашко потяг за ручку і вона піддалася, отже була не зачинена. Зайшовши до середини у ніс ударив стійкий запах сирості та пилу, дівчата позакривали носи, а хлопці зморщилися.

- Отже, тут нікого нема, - зауважив Олег.

-Напевно ця будівля не один рік так пустує,- здивувався Сашко.

Вони всі разом почали йти по темному коридору, аж раптом двері з грукотом зачинилися і повіяло холодом.У всіх почалася паніка,вони намагалися відчинити двері , але марно.

-Що ж,іншого варіанту немає,потрібно йти далі, - із сумом сказав Олег.

-А може ще спробуємо,- запитала Галя?

-Ти бачила як вони гупнули, навряд чи, краще йти далі,може знайдемо інший вихід, - відповів Степан.

І вони йшли далі по коридору.На стінах висіли портрети різних людей, складалося таке відчуття, що вони були створені в епоху середньовіччя: жінки були в пишних сукнях, а чоловіки в гарних костюмах.Зайшовши до однієї з кімнат, вони побачили стіл та шафу, в якій були папери та книжки.Заходившись перебирати вони знайшли старовинний фотоальбом, в якому були фото сім'ї,яка тут мешкала.Це були досить заможні люди,які тримали свій звіринець, мати займалася кіннотством, а батько судячи по фото займався дослідями, так як був зображений біля операційного стола.Але ті досліді дещо лякали,адже зображення були моторошні.Варто зазначити, що в цієї сім'ї було двоє сестер,на фото їм приблизно років 16.

-Ну і моторошні ці фото,-сказала Галя.

-Еге ж ,мабуть ,тут таких жахів повно,- зауважив Сашко.

-Невже це справжні люди,-запитав Степан?

На фото були зображені люди із різними вадами,над якими працював той самий чоловік з фотоальбому, але їхні обличчя були розмазані .В руках він тримав скальпель і майстерно проводив махінації із людськими тілами

Обійшовши все приміщення,наші герої зупинилися в подиві,адже інших дверей які б вказували на вихід не було.Раптом Сашко побачив дивні дверцята,які розташовувалися в підлозі.Хлопці відчинили їх і побачили сходи,які ведуть до низу.

-Ви думаєте про те що і я,- запитав Олег?

-Та виходить що так,-відповіла Марійка, - дивно, що ми цих дверцят раніше не побачили,адже ходили тут не один раз.

-Тоді ходім, часу обмаль, нам ще потрібно знайти вихід,- захвилювався Сашко, - я піду першим.

І по черзі друзі почали спускатися до підвалу. Спустившись, вони побачили темний коридор,який вів в глибінь підвалу.

-Досить дивно,-здивувалася Марійка,- будинок наче не дуже великий,а скільки тут ходів та дверцят та ще й підвал.

-Мабуть,господарям цього дому було що приховувати,-насторожився Степан, - потрібно йти далі!

Ліхтариком вони освітлювали шлях, коли нашттовхнулися на невеличку кімнату. З-зовні нічого особливого, а в середині це була камера,в якій тримали піддослідних,,судячи по скелетах в кутку.Це видовище все більше і більше наганяло жаху на наших героїв,але жага пригод і допитливість заставляла рухатися вперед.

Підвал мав планування лабіринту,адже друзі раз у раз натикалися на тупіки.

-Так тривати більше не може,-обурився Степан,-ви що не бачите,ми ходимо по колу!

-І справді,-здивувалася Марійка.

-Тоді, давайте розділимося, - запропонував Сашко, - так ми зможемо обійти більше,аніж ходити усією кагалою.

-Так,це хороша ідея,-зауважив Олег,-тоді зробимо так,дівчата підуть із Стьопою,а я ,Сашко,піду із тобою.

Так поділилися і розбрелися в різні сторони,але вони навіть не здогадувалися, що пильно стежло за ними, і що розділятися,було поганою ідеєю.

Час ішов,а ніхто із друзів так і не побачив виходу.Олег і Сашко йшли коридором , аж раптом почули дивний сміх.

-Ти це чув, - запитує Олег, - наче сміється хтось?

-Чув,-відповідає Сашко,-може то дівчата з нас глузують, - запитав Сашко?

-Так ми йшли зовсім в іншу сторону, - зауважив Олег.

-Це дуже дивно,-сказав Сашко.

Так вони ще довго йшли, поки не побачили двері,які були заляпані дуже дивною рідиною бурого кольору. Двері були металеві,а отже щоб їх відчинити хлопцям знадобилося не мало сил. Відчинивши, їм у ніс ударив стійкий запах заліза, зазвичай так пахло у морзі. У кімнаті знаходилися металеві шухляди, а також письмовий стіл із паперами.Сашко і Олег почали оглядати все навкруг,на письмовому столі лежав журнал для обліку пацієнтів,в ньому були записані імена різних людей,кожні із записаних мали якусь хворобу, або ваду.Сашко підійшов до однієї із шухляд і відкрив, яке ж було його здивування і жах,коли він побачив там застиглий у німому оціпінінні людський труп.

- А хай йому грець,Олег, треба тікати звідси, - заверещав Сашко.

- Що ти там побачив,-запитав Олег?

- Там...там людина,-відповіда Сашко.

- Де, - підійшовши запитує Олег, - ти що, жартуєш, тут нічого немає.

Сашко присвітив ліхтариком і побачив,що шухлядка була пуста.

- То тобі, мабуть, показалося, ходім далі, - вдаривши Сашка по спині сказав Олег.

Вийшовши з кімнати, хлопці знову почули сміх,але до нього ще додалося дивне тупотіння.воночулося ніби геть поруч,що не на жарт налякало їх. Було таке відчуття, наче сміялася водночас і стара баба ,і дівчина,тон постійно змінювався то на грубий, то на дзвінкий. Прискорившись хлопці дедалі швидше почали йти по коридору.Далі в поле їх зору попав чорний згусток чогось, що знаходилося в кутку,Сашко направив ліхтарик і вони оціпеніли від жаху,там стояла чорна фігура жінки, яка істерично сміялася, а потім різко обернулася і хлопці побачили, що в неї два обличчя, відкривши свою пащу вона почала швидко бігти до хлопців.З оціпеніння друзів вивів її страшній крик і якби ще мить, вона б вчепилася своїми пазурами їм в шиї.Олег смикнув Сашка і вони чимдуш дременули геть.

Дівчата із Степаном також йшли по коридору, який так і не закінчувався, але в даличині вони побачили обриси дверей. Це були старі, із обшарпаною зеленою

фарбою дверей, на яких ледве ледве виднівся надпис «Директор». Зайшовши, вони побачили звичайний, робочий кабінет. На стінах висіли картини, а також підлогу прикрашала шкура вбитого гімалайського ведмеда. На полицях стояли книги по атомії, біології, антропології, та багато іншого. Порившись в столі, серед інших паперів та хірургічного приладдя, вони знайшли блокнот, в гарній шкіряній обкладинці. Це був щоденник, в якому записувалися досліди.

«22 вересня 1824 рік, сьогодні до нас привезли чергового піддослідного із психіатричної лікарні Освальда. Чітко видно фізіологічні порушення, а саме: челюсть значно деформована, нігті на руках були відсутні, на лівій руці проглядалися гематоми.

Пацієнт готовий до операції, планується пересадка очей, та заміна ліктьового суглоба.»

Далі йде наступний запис:

«23 вересня 1824 рік, операція провалилася

Причина: пацієнт помер від значної кровотечі, та больового шоку.»

І там цих записів було повно, кожен з яких відрізнявся своєю жорстокістю та жахом проведення.

- який жах, - промовила Марійка, - і це все робила одна людина.

- Це просто не вкладається в голову, такі безумні ідеї і умови їх реалізації просто вражають, - майже крізь сльози говорила Галя.

- Тут більше не можна залишатися, невідомо, що ще ховає в собі це страшне місце, - сказав Степан.

Тільки вони зібралися виходити з кімнати, та в дверному отворі на них із злісним оскалом таранилася потвора, яку нещодавно бачили хлопці. До них почав підбиратися липкий, холодний страх, який охопив все їх тіло, і змусив застигнути в онімінні. Жінка все ближче і ближче підходила до них, було відчуття, наче вона знає, що ніхто нікуди не дінеться і навмисно тягнула час. В цій ситуації хвилини тягнулися неймовірно довго, а потім, вона накинулася на Марійку, яка стояла найближче до дверей, і одним рухом стукнула її об стіну, та застогнала від болю. Галя із Степаном підхопили її та чим душ вискочили із кімнати, попутно зачинивши за собою двері. Жінка гупотіла, кричала, билася об двері, а троє друзів бігли по коридору і навіть не озиралися. Коли вони вже відірвалися на достатню

відстань Марійка попросила перепочити, так як із-за травми більше не могла бігти

Сашко та Олег ще довго бродили похмурими коридорами підвалу аж раптом, побачили світло від ліхтарика, підійшовши ближче, вони натрапили на Степана та Галю, які зупиняли кров на голові Марійки.

- Що сталося,- запитав Сашко?

- Бродивши коридорами, ми знайшли кабінет, в якому було купа різного хрургічного приладдя та паперів, а ще там був щоденник, у якому записувалися жахливі досліди та операції, раптом, на нас напало якесь чудовисько, воно було надзвичайно потворне схоже на жінку з двома обличчями,- сказала Галя.

- Ми її теж бачили,-відповів Олег,-вона нас чуть не вбила.

- Це дуже небезпечне місце,якщо ми звідси не виберемося...

Раптом почувся страшенний гуркіт і крик.

- Невже вона вибралася, - закричав Степан,- хутчіш, забираймося звідси.

І схопивши під руки Марійку, всі разом почали тікати, та як на зло, виходу все не було, і здавалося б надія на спасіння утрачена, але минувши вугол, вони побачили драбину, яка вела на гору.Всі почали швидко зніматися і вперлися в дерев'яну дошку. Сашко із силою підняв і вона піддалася. Дівчата та хлопці вилізли на вулицю і жадно хапали свіже повітря. Знизу ще доносився галас,але наші герої вже тікали до табору,де на них чекали схвильовані батьки, вожатий та поліція.

Коли друзі тікали із лабораторії,то пообіцяли ці пригоди залишити в таємниці,аби ніхто не навідався сюди.

З того моменту пройшло багато часу, Сашко подорослішав, йому виповнилося 20 років, і сидячи в кріслі біля телевізора,він згадував свої пригоди і ту історію,яка трапилася з ним та його друзями.Йому стало неймовірно цікаво, що то була за жінка і які жахи приховував в собі будинок. Переривши купу архівів та бібліотек, стало відомо, що господарем того будинку був аристократ на ім'я Вльям Гендальф, ще відомий як безумний хірург. Славився тим, що проводив жорстокі досліди над людьми , коли його жінка дізналася про це -то покинула його пояснивши це тим, що не хоче мати нічого спільного із безумцем. Тих людей він забирав із

психіатричних лікарень, нібито для того, щоб лікувати, а насправді проводив операції без наркозу, із-за чого пацієнти помирили болісною смертю. Найбільше він працював із однією психіатричною лікарнею імені Освальда. Йому видавали людей, адже родичів у них не було, і як наслідок ніхто не кинеться їх шукати. Ті досліди часто закінчувалися провалом, за підрахунками дослідників від рук цього хірурга загинуло близько чотириста осіб, серед яких були і діти. Коли людей вже не залишилося, Вільям провів операцію над своїми дочками: зшивши їх разом. Операція тривала більше доби, казалось б і цей дослід приречений на провал, та дівчата вижили, але то були вже не його доньки. Почалися значні перетворення в їхньому тілі, змінився голос, кисті рук огрубіли і були схожі на лапи тварини, волосся повипадало, їх голод ніщо не могло утамувати. Горе хірург сховав своє творіння від людських очей, але згодом його розсекретили, впливли на поверхню всі його темні справи, і влада винесла вирок розстріляти. Жінка-гуманоїд зникла, її так і не знайшли, а будівля залишилася запустілою на довгі роки. Які були справжні наміри Вільяма Гендальфа ми ніколи не дізнаємося, адже цю таємницю він забрав із собою в могилу.

Кінець

**There was darkness and silence.
And only English was spoken there**

IN THE NIGHTTIME

Night...Darkness...Silence... On the eve of the New Year holidays.

Freezing, no one wanders the streets; everything seems to tremble from the cold. Except for the wind, that roams outdoors and seems to be looking for a victim to freeze the limbs, or tickle someone's cheeks with its coldness. During a gust of wind, frozen pieces of ice can be heard loudly falling from tree branches, plunging their sharp ends into the ground. Suddenly, there was a piercing vociferation. These are 2 crows, who found bread crumbs by the evening, on this cold slippery road.

Houses are covered with the friable snow, which helps them seemed like ghastly mountains. Stray dogs nomadize near them, trying to get into the entrances to warm up.

Everywhere the lights are turned off, every one is resting ....

But no, it seems that someone is still awake. Oh yeah, it's Dean. What can he do at such a late hour?

His bright light from the window can be seen from miles away. Only his shadow is visible, sitting over a table lamp. There is a steaming cup next to him. Perhaps it's coffee... Yes, exactly. The room is cluttered with books and pencils. The atmosphere is tense, as if something is pressing on the frazzled boy. We can notice his harassed body and bruises under the eyes... Probably he didn't sleep for days.

Dean, what's the matter? Are you going through the heart breaking? Are you trying to write a letter to your love?

Silence. You can only hear his uneven breathing and the sounds of a pencil that scribbles on the paper. God, poor thing...

Suddenly a bird hit the window, the wind intensified. The dogs begin to howl at the moon, it seems, they are getting colder... From time to time it was heard: «Uhu..Uuu..Puhuu», the owl started looking for its prey, it feels puckish.

Dean suddenly got up from an abrupt unexpected sound from the outside. He felt creepy and uncomfortable, his heart began to pound quickly, drops of sweat appeared on his temples. To distract himself a little, he walked into the bathroom to freshen up. It was too damp and dark there, Dean turned on the faucet to the touch; the cold water flowed out.

«It feels like it runs right from the outdoors!» - said Dean desperately.

«Bing-bong»... The clock struck two times.

«These sounds certainly carry some kind of tidings! » -he thought, and wasn't erroneous.

Out of the blue the room began to narrow and catastrophically Dean was ceased to be out of breath. It seemed to him that someone grabbed his neck and began to strangle. It starts to darken in the eyes, as if everything is upside down. At once he froze to the spot and got a spill. «Boom»...

He was unconscious for several minutes. For a moment everything fell into eternal sleep, except for the Dean's heartbeat, that was thumping like crazy. It beats so hard that even muffled the noise from the street: that frequent wind, the howl of wild street dogs fighting for a bone, and crows, nervously looking for food. After getting himself together, he opened his eyes for a little and noticed... The old wrinkled hand was stretching out to him.

«Vision», - said Dean to himself; by making it disappear, he raised his hand up and waved. But the phantom, as he thought it was, hasn't vanished. By slightly touching this hand, the boy felt all that loneliness and insecurity, which it contained. It seemed that it was a part of a corpse, which decided to transfer all the pain to our already exhausted Dean.

«Come with me»... The trembling voice came out of nowhere. Out of despair, the boy held out his warm, shivering hand and nodded. Suddenly, a fragile knuckle pulled Dean with it. Where is he being led and why? He didn't understand what was happening, just followed the thin figure in front of him.

Where? Why? What? Such a devilry!

His whole life passed before his eyes, nothing is visible and darkness is everywhere. Dean could hear screams, groans and whispers, as if someone predicted about the danger. Somewhere in the distance, he could hear the sounds of drops, large drops, falling to the ground. Dean peered around, trying to remember the area to escape from this unknown world. But what a fool he is. He couldn't see anything, but his own nose!

Suddenly there is light. You know, like the light at the end of the tunnel, which foreshadowed something unknown, even hazardous. It was so vivid that, out of surprise, Dean sharply pressed the hand of the strange guide and tried to hide behind his back.

In an instant, he appeared in the room....«It's quite cozy here»,- the boy said to himself, by being relieved.

All of a sudden, a gorgeous lady with fabulous hair appeared in front of him. She is quite young, with opulent curves, has big green eyes and a generous mouth. She charmed Dean with her beauty. The boy stared at her for a very long time, so intently, that everything seemed to become blurry, something is happening.

The lady began to twist, her voice seemed lousy, the smell from her mouth was simply unbearable, and her early hair was no longer as charming as it was before. The real silhouette, there it is...

«I knew that something was wrong here, there is no such divine beauty», - said Dean mournfully.

It is an old woman, the hunchback one, a big wart on her nose was so disgusting that it was simply impossible to watch at her. Dean was horrified, he tried to close his eyes, but it feels like something prevented him from doing it. This incomprehensible creature slowly and terrifyingly approached Dean. He didn't think about anything, just to get out of here as soon as possible.

«Am I drunk? What the hell is this? » - the thoughts start to appear in his mind.

Dean was so scared, he couldn't even move. The figure approached him cautiously and whispered something in his ear, sounding like a spell, but the words were not intelligible. Suddenly his legs seemed to come to life, they decided to make a getaway. The boy ran for a long time, without looking back. Probably that figure will remain in his memory forever...

«Where am I? Am I in hell? Oh my God, am I dead?» - he shouted, probably trying to find help, but there was no answer.

All of a sudden, there was a door in front of him, Dean even shuddered with surprise. It was white, at least somehow it stood out from this gray world, there was a piece of paper with an inscription on it; to be honest it was impossible to read, the handwriting was rather poor. Grace began to flow from this area, for a moment it seemed to him that this was a way out. After a little thought, he touched the doorknob, and then,

in an instant, it opened, light poured out from there. Immediately Dean stepped over the threshold and a reliable, seeming to him, hand gently stroked his back. It seemed to the boy that he was safe and at home, as if his loved ones were nearby.

He tried to decri the face, by screwing up his eyes, but it was absolutely meaningless. It feels like an Angel himself is near him.

«No, this cannot be ...», - said Dean with disappointment.

This figure seemed to be forcibly leading him somewhere. After a while, it was seen a chair, a table and a feather laying there, it looks like it was covered in blood. He sat down ... The shoulder was no longer so heavy; Dean was led to the destination...

For a moment, a light wind blew behind him; there was only the boy and the unnecessary objects in front of him. It seemed that his guide disappeared, flew away ... Hehe, Angels are only in the fairytales!!!

Then something happened abruptly. The bloody feather began to write the names familiar to Dean: Dean, Agatha (his sister), Martha (mother), Sam (father) ... These names filled the entire piece of paper ... And when it was already full of ink, the feather began cut the boy's skin, Dean's name was engraved on his chest.

The poor boy seemed to be glued to a chair; he could not help but move and stop what was happening, just screaming...

The room turned red at once and a pentagram appeared on the ceiling. This time, Dean screamed so hard that he lost consciousness...

...The howling of dogs is heard, the wind blows, the owl makes sounds like «Uhu..Uuu..Puhuu», somewhere cats fight. The houses are not so scary anymore, the sun rises...

Dean came out of the entrance; the hungry and cold dogs immediately ran inside, they will be warm at the end. You can hear «Sh...sh...sh», someone is walking in the snow. From the lantern to lantern, a large, thin shadow can be seen. It's, him, Dean. He decided to take a walk after such a hectic dream, Dean is silent, comprehends the past. Whether it was a dream, or a reality, he did not understand. He was kept on the alert by the feather, which he held in his cold hand. Where did it come from? What's that? The only way out was to find out, it was to look at the chest, where there was probably an

inscription «Dean». But he did not dare. The boy was afraid of being those visions a reality. What a weird dream! Or was it not it?

To be continued...

TRUST IN ME

... within the scariest nightmare of your life...

- Oh, another «great myth» here, - Mike said, throwing away the newspaper. – The article says about the girl living in the Fingal's Cave who «steals everyone's hearts and souls», what could be more boring?

- Wait... what did you say? – the boy with dark messy hair asked, looking a bit absent-minded.

- Cole, don't even try! That's the lies for tourists! – his friend answered. He began getting nervous because he was about to lose that chess match. Only two horses and a king were left to him.

Cole was a cute guy with dark-green eyes and shoulder-length black hair. His stare was rather cold but careful, every time he looked at something he analyzed what he had seen. He did everything not too quickly and not too slowly. What you might never see on his face was a smile, even when he won the chess game, his favourite one since childhood.

- Here we come again, - Mike said angrily, losing for the third time this evening.

- Don't worry, dude, - Cole said, taking a king figure in his hand. – Sometimes it's useful to lose a few times to finally taste sweet victory.

- Philosoph, - Mike yawned.

Philosophy wasn't although the only hobby of Cole. He enjoyed a lot of things, such as kayaking, playing a flute and riding a bike. Scottish landscapes offered a possibility for bicycling, so he and his friends rode on the valleys quite often.

However, at the weekend he went bicycling alone not to make Mike even more angry. Why? Cole decided to visit the Fingal's Cave.

- But what for, dude?! Are you crazy? Do you really believe in that mystery stuff? – his friend almost yelled at him.

- Calm down. I need to find everything myself. You will rent me your kayaking boat, right?

- What?! No way!

- Thank you a lot, bruh. I knew I could count on you, - Cole said, packing his bag. – Don't worry about me. My stubbornness is my problem. I am adult enough to answer after my actions... «Even if they are attracted by emotions» - he whispered.

- Cole, stop! It's not worth it! – Mike lost all his arguments. – I don't even have a boat!

- Oh, then I'll have to rent it in the Sea Kayak Oban near the Slate Islands. If I start from our small Fort William...

- No!

- ... and will go by bike to Oban, it takes me almost 4 hours. Then I will rent a boat to reach the Isle of Staffa to get to that cave. It will take me probably...

- Hello?! Cole? – Mike yelled.

- ... 8 hours, maybe even more. Now it is October so the temperature won't be more than 10°C...

- You are crazy, you know that?!

- I will need this, - Cole said, putting on a leather jacket. –How do I look like?

Mike shook his friend's shoulders strongly, yelling just in his eyes:

- Dude, wake up! Stop being nuts! What happened to you?? Why that stupid cave...

- It's not stupid. – Cole said strictly. – I said that it's my problem. You don't need to worry about me.

Mike couldn't find appropriate words and stayed quiet.

- Fine. If that's what you want. But I warned you.

And there he was, riding down the Scottish valleys and mountain hills with a strong hope in his heart. He desired to see the mysterious girl and he couldn't actually explain why. Something enormous woke up inside of him and pushed all his body to that cave, he had to reach it no matter what happens. He never desired anything so much.

He rent a kayaking boat in the tourist centre near Oban. He was going strictly due to his schedule. Cole was a type of person who was never late anywhere.

At 7:06 pm he got to the Fingal's Cave. It was already dark and the temperature decreased to almost 5°C. The sea was calm, little waves were caressing the stone shore. Cole stepped on the ground and walked closer to the cave. His cold eyes were analyzing the area. He came into the cave and sat down on the ground, putting out a thermos with

hot tea. He was rather thirsty, so he started to drink. His breath became calm and quiet, his eyes began to close. The guy almost fell asleep... but suddenly he heard unusual sounds. At first he thought it was the sea sounds, because the Fingal's Cave is famous for its «magical» acoustic. However, listening more carefully, Cole understood it was a person's voice. Moreover – it was a beautiful, gentle voice of a woman.

The guy forgot about everything and started to listen. He barely breathed not to lose any note of a mysterious song. The voice was singing, quiet at first but then growing louder. It was captivating and scaring at the same time. Cole felt dither, all his skin was trembling and the heart was shaking rapidly. But he was sitting without any move, he tried even not to blink. He was afraid to realize it was a night dream – he was afraid to wake up.

- No, it's not a dream, darling. – A sudden voice embarrassed Cole. The voice stroke the cave and woke a huge echo all around him. He kept silent a few seconds, trying to regain consciousness. – It is a reality. You came to this cave to find the mystery it hides for thousands of years.

- Y-yes.. yes... - he whispered. – But... how did you know?..

- Would you like to listen to me singing more? –he heard somewhere deep in his ears.

- Yes, I want to listen to you more! I don't know who you are, where are you? May I at least see you?

- Sure, - magical gentle voice caressed his ears. – But you only have to trust in me...

- I do! I do trust in you, no matter who you are! Maybe I lost my mind, but I trust in you! Just sing... sing again, angel... I beg you!.. – Cole almost cried, he didn't know what to do to listen to that song again.

- If you want to see me, walk a bit closer to the shore and look straight on the nearest stone, - the voice said, and then whispered: - I am waiting for you...

The guy looked in front of himself and couldn't move. He blinked a few times to understand if it was really happening. But then the whisper «I am waiting for you... I am waiting for you...» made him stand up and move. His legs couldn't go properly, he fell down and got up again, and tried to go quicker. He finally reached the shore and looked around. He looked straight and... petrified.

His always cold eyes saw the owner of the most beautiful voice he had ever heard – and those eyes couldn't be cold anymore. His stare wasn't analyzing – for the first time in his life. Cole just looked and looked, not even breathing. He saw a silhouette of a girl with long dark hair. He thought it was a wraith – he didn't imagine that something that marvellous and remarkable could exist on the Earth. He saw only the upper part of her – she was naked. Even through thick long wavy locks the guy could guess the shape of her body's curves, he almost felt her gentle skin on the back, the shoulders. Cole wanted to reach her, to hug her and pull as close to him as he could. But he stood there (he didn't remember for how long) and wasn't able to move anywhere.

The girl started to sing. The full Moon was shining and lightened the sea, the stones and the magical creature, her hair – someone might think her locks were mixed with silver rays. Her voice was caressing Cole from fingertips to head. He didn't notice cold sea water that washed his feet, he didn't feel the autumn Scottish wind. He just stood there, watched and listened. The melody was so charming... and meanwhile so terryfiyng. He was getting nervous, but the next second he calmed down. Second by second, minute by minute he listened and listened, and couldn't realize where he was – still on the ground or already somewhere on the heaven.

While she was singing, she suddenly turned around and looked just into Cole's eyes...

... His soul flied to the sky. His heart almost stopped shaking. He tried to catch the breath – and he couldn't.

The eyes of the girl looked through him – he thought she had seen all his consciousness, so deep her stare was. He felt that he was completely naked, both physically and mentally. Her eyes were shining even in total darkness, her voice was enveloping all his body, taking somewhere far away.

- Do you want to come to me? – her gentle lips whispered, and Cole felt the strongest thrill in his life.

- Yes... - he whispered weakly. – Yes...

The silhouette moved a bit closer to him – he saw her whole body, her long legs, her arms, chest – and he made a huge effort not to fall down in amazement. She walked a bit closer and stretched out her arms, as if she wanted to touch him, and whispered, looking into his eyes:

- Then come to me...

Cole tried to make a step, but his feet were all in water. He slipped and fell down, cold water woke him up a little bit. He quickly got up and started to go to the girl, looking into her gorgeous eyes and forgetting about everything in this world. He dreamt only to touch her, feel her breath, her body. This burning desire was turning him to sin.

- Yes, like that... Yes, come to me... - her voice provoked his darkest feelings. He never thought he was able to feel something that strong... and that tempting. He was going step by step, closer to her, and meanwhile... deeper and deeper in the sea.

- Yes, closer... - the whisper moved his legs. Cole started to hear something strange – the sounds of water waves and the voice combined together, but something else added... the guy could even hear the choir singing after the girl. That choir made him tremble. He felt something was wrong. But in a second the girl touched his hand and said:

- Don't be afraid... come with me... you want it, don't you?

The choir started to sing louder – he heard that deep in his ears, but... he didn't care. He felt her skin, and the desire increased.

- Yes! – Cole yelled, standing waist-deep in the water. – I want it... you don't imagine... I love you... Yes, I do! I've never loved anyone so much before!

- Do you want to love me always? – the voice took him deeper and deeper into the sea.

- Yes... - the guy whispered. Suddenly she hugged him and said, patting his hair between her fingers:

- Come here and I will show you my love... come with me...

Cole closed his eyes, trying to believe he can touch and hug her. He went farther. Water already covered his shoulders, but it didn't matter. All he thought about was the girl in his arms.

- God... - he started to pray, - God, who am I?.. I don't know anything... I just want to feel this fire all over my skin... God have mercy on me...

- Yes, come here... - the voice called him, and he went there, obediently.

- I love you... I love you...

- Yes, come...

- I love you... - water covered his chin. – I love... I...

Those were the last words Cole said. The girl squeezed his neck. The guy tried to breathe, to emerge from the cold water, but those gentle arms that hugged him turned into strong and sharp claws. They started to choke his throat and pulling deeper in the sea. He looked into the beautiful face of an angel – and meanwhile felt the cruelty of a demon. The last thing Cole saw was the sea bottom, covered in dozens of people's bones, and the girl with long dark hair...

The sea was calm and quiet. And only the strange noise of someone's singing ruined the silence. Only a beautiful woman was sitting on a stone near the shore. Someone might think she had silver rays in her hair – so brightly they were lightened by the full Moon.

DON'T LOOK INTO YOUR CLOSET

Mark Oldfield is a student of Cambridge University. Last year he removed to the town to live on his own far away from the parents.

Mark got a scholarship and turned a penny in "The Locker Cafe". However, it wasn't enough to hire a luxury apartment, that's why he lived in a tiny one-roomed flat.

The time flew; Mark studied and worked, went out with his girlfriend and had fun with friends. It seems as if it had been a casual life, some student's routine. But, one day he returned from café and noticed that someone had turned a chair and torn bed linens... He was startled because nothing had disappeared. Mark was wondering who had ventured to break into his flat. Nerved Mark met his friends, Helen and Joseph.

‘Why are you laughing at me? What if this was a murderer?’

‘Mark, stop, it was just a joke; it seems as if someone had hated you or some girls had tried to catch your eye’, Helen laughed.

‘Ha-ha, not funny. I want to see you laughing when I am found dead.’

‘Enough Mark. It's ridiculous. Look, if you are worrying, you can hide a camera, when you leave the flat’, advised Joseph.

‘You're a real genius. That's what I'm going to do.’

‘Great, you'll see some girl is just crazy about you. Girls are so different, as their ways to show their love as well.’

That was a way Mark had followed. He bought a second-hand camera, set it behind a pot and left the flat. In the evening, he immediately took the camera and started to watch a video. Of course, he called Helen and Jerry and made a conference.

‘Well, I can't see anything; I'll rewind the video a bit. Guys, you won't believe me, in my flat some old woman in tattered clothing, with sticky white hair, red eyes and blue lips came. Oh my God, she is as pale as a ghost is. Who the hell is she? Cosmetic company representative?’

‘Mark, are you okay? It's not appropriate things to laugh at. Keep talking what you see.’

‘Good heavens, her knife is the size of my arm! What's the hell! She is cutting my clothes in a closet. She finished badly. I'm going to bring it to police department. Can you imagine she got in my closet, is she sleeping there when I'm absent?’

`Listen to me, Mark. Bring the video to police, this old witch has to be punished for what she has done. She is crazy`, Joseph said.

`Yep, Mark, quit stalling time and go just now. Wait a minute, you said that she had got in your closet. Are you sure she left it? Mark? Hey, Mark?`

The other day all country was shocked by news that 23 year's old boy had been found in an apartment, in his body there were 40 knife wound. In the pool of blood, the camera was lying, but there was no information in it.

10 years later. 10 years of mystery and fright, agony and troubled sleep.

`Hi, Joseph, it's I, Helen. Look, I can't live this way anymore, I know you have a new life, you have a family. But, I see Mark in my dreams every single day. A few more days and I'm going to lose my mind. Do you hear me, Joseph? Stop pretending that Mark has never existed. Please, call me. I can't do this anymore.`

3 days later.

`You've chosen a strange place for our meeting, Helen. Do you really think that you will be relieved if we meet in the café where Mark worked?`

`No, I don't. I'm here to dot the I. We can't leave it. The Mark's soul will never be relieved if that crazy old doesn't bear the blame.`

`Helen, we have no evidence. We can do nothing. Do you offer to go to that flat? Helen, I have a family, of course, I loved Mark as much as you did. But I can't leave my family on their own. I'm sorry.`

`I don't say to go there. Not at all. I've been meaning to talk with a neighbor woman. She must know something.`

`I can't believe you are so naive. Don't you think that she will tell us everything while she didn't tell anything the police?`

`Anyway, we will try, maybe it will help me to forget my guilt.`

`For what, Helen?`

`We had to be with him that day. But we decided that he was talking nonsense. If there had been three of us, she wouldn't have done anything. Mark would be alive now.`

`You can't know it exactly. What happened, happened, Helen. Okay, I'll go, for you and for Mark. But promise me, if we don't require anything, we will drop it.`

`Okay, but you also have to promise me, if something is found out, we will puzzle out the mystery.`

`Okay, gorightnow.`

Half an hour later.

Ringing at the door.

`I don't know you...`

`Good afternoon, Mrs. Johnson, I'm Helen and this is Joseph. We would like to speak with you. Don't you mind?`

`About what?`

`About the apartment 8.`

`I know nothing, goodbye.`

`Mrs. Johnson, Helen was holding the door, I plead you, I can sleep neither eat. Every night I wake up due to shivering. I'm afraid one day the country should hear about my death. Please, I beg you.`

`Okay, come in, but you shouldn't tell anyone what I'm going to tell.`

Helen and Joseph came in the kitchen, and three Alsatians were the first thing they noticed. They were sleeping near the battery.

`Don't be afraid of them, so, you have come to me to ask about the woman who lived in this flat earlier, haven't you?`

`Tell us, please, who is she and what she wants.`

`You must be not very intelligent if you think I have an answer to your question. All I know is her name and tragedy.`

`Tragedy?`

`Her name was Greta.`

`Why was? What happened?`

`She died a long time ago. You must haven't been born yet.`

`But, how is it possible?`

`Greta was a very pretty woman, and she loved her husband most in the world. Then she got pregnant. I wish you had seen how she was expecting that child; it was a new sense of her life. But, one day her husband dumped her for another woman. The baby was two months old. I struggle to say these words, but in the day of her husband's wedding, she sent him a present. Wooden box. Insight of it a corps of their son and a note were found `It was not me who killed the lovechild, but you`. Greta was found dead in her kitchen. She hung herself.`

‘How did she kill the son?’

‘With knife, an extremely long knife.’

‘You see, in the day of Mark's death he told us he saw an old woman with a very long knife in the camera.’

‘You mean the camera that was found in the pool of blood?’

‘Exactly, but I can't understand one thing, you're saying about a woman, but he saw a crone.’

‘Yes, she really looked as if she had been old, after her husband had gone, she went crazy and it was hard to look at her.’

‘And you were ignoring all this? You had to call a child protection service or somebody else.’

‘I know, but I was so afraid. Shame on me.’

‘That's why you didn't tell anything the police. If everyone had found out about that they would snap their finger at you, am I right?’

‘Every night I heard the scratching of the wall, the cry of a baby and the lullaby of Greta 'You are my sunshine, my only sunshine

You make me happy when skies are gray...

I knew that when Greta was alive she was afraid of dogs. That's why I bought three sheepdogs. As soon as she begins to sing, they are barking and she quiets down.’

‘This is the lullaby my father was singing me when I was sleeping. It's awful, Joseph, we have to go into the apartment.’

‘Are you crazy? You must have a death wish.’

‘I don't know how to explain it, but I feel that we should stay this night in the flat.

‘You are an idiot.’

‘Trust me, I beg you. If you don't, I will go on my own, but then be careful of remorse.’

‘You're going to put me in the ground, Helen, okay.’

‘Well, I will call an apartment renter, to take a key, I will make up something to get it.’

That was the scariest night of all the scariest nights. Greta was sitting at a table, and Joseph was with her. Suddenly, the door of the closet started opening slowly. She was

crawling out of the closet, Greta. She was walking slowly and with confidence. She came up to Helen and looked right at her eyes, and then raised the knife. But, suddenly Helen started singing: 'You are my sunshine, my only sunshine

You make me happy when skies are gray

You'll never know dear how much I love you

Please don't take my sunshine away...' Greta's eyes started bleeding, she fell over and writhed in pain. She disappeared, vanished. It seemed as if Helen had heard Mark laughing. She was relieved, it was over.

'How did you know, Helen?'

'Her ex-husband is my father. This woman killed my brother. And only I could stop her.'

'How long did you know about it.'

'I have know about it recently. When I told my mother that I couldn't have slept. When she confessed me, I knew what I had to do. But I needed you, I couldn't do it without you. I'm sorry for that.'

'You had to tell me about your father, I would have believed you.'

'I wanted to be sure that everything my mom had told was true. I wish my dad was alive, he would tell me everything.'

'Anyway, it's over. We should forget about it as if it had been a bad dream, agreed?'

'Of course, Joseph, of course. Can you imagine, but for that woman I'd have an older brother.'

'Don't think about it. I'm always with you. Let's go I'll acquaint you with my family.'

'It's a good idea.'

Are you still there? Keep your ears open... Are you sure that no one is sitting right now in your wardrobe? Do you hear it? Because I hear you.

Микола Шевченко

Part 1

I

I saw a man was running in the park till he stumbled on a rock. Exceptionally I and the gloomy morning clouds heard his howling and crying. The man clutched his hair trying to tear it. Then he started rummaging in the pocket and finally found a gun. He kneeled and shot him in the temple. His eyes blue as the sky closed the last time ever. His scarlet blood seemed monotonous with the red color of the leaves of the nearest oak. Then it was just the end of spring ... Now it is just the

beginning of the story...

I wrote the article « How SUCH weather effects on suicide statistics in the country (from a social point of view)». By the way, it was recognized and accepted by my editor-in-chief. This is just one piece of good news for today. The bad news is that my wife dumped me. I am a journalist, John Clark, for the first sight you can call «beefy-bizarre – shaggy- looks- like- a- hippie- -50-years-old man, who, by professional habit, notices everything» and I would never have thought that my bad mood would save me from death that morning.

I want to tell you the astonishing story of the man who left only a corpse and dead hopes to see the blue sky , the bright sun after himself.

II

Having stayed alive, I decided to find out something about the fate of the man, to figure out the motivation for suicide. According to rumors and legends, various documents and eyewitness accounts, I learned about the life of an amazing man who could become the main character of a highly psychological novel. Welcome! His name is Ernie Wilson!

The most noticeable detail of his appearance was his eyes. Genetically, he got eyes of different colors. The right eye is sapphire blue. Left is grim gray. There was always a glow of sunshine. He had delicate features, long brown hair, and medium height. There are usually no unusual stories with usual heroes!

«I loved nature in my childhood. I loved to count stars on the inky sky and then fall asleep thinking about how only the one star – the Sun can replace the other millions in the afternoon» writes Ernie about himself. Parents say "Humility, love, and kindness raged in his heart as he beheld the blue sky and felt the planets above him." In short, a man of extraordinary sincerity, I would add. However, he grew older, and his excessive desire to save the world and make it better ruined the teenager's life for the next fifteen years .

A criminal gang of terrorists staged a revolt in the center of town . A lot of civils came under fire . Dozens of bloody corpses lay near the monument to the founders of the city. Not understanding a situation, young Ernie saved one of the wounded terrorists . It was perceived as collaboration with the gang for what he was condemned by the court and the people. An innocent, 17-year-old boy, Wilson stepped on the threshold of the prison where he met his maturity ,hatred of coldness, everydayness, and colorlessness.

III

«Counting days in the prison is the same thing as counting stars. It is an endless business. But I used to» writes Ernie then. Obviously, such a poetic, subtle, and freedom-loving soul could not withstand the conditions in which he had to be . He often had to deal with his doubts , fears , self-blame . Cheeky prisoners mocked the young man, not controlling their anger. Ernie got beaten if he would say any kind of «overly clever words» or discuss the global issues , which seem incomprehensible for them. They said that life is not enough for such things, especially when half of it you are behind bars. Humiliation brings him to hysterics , despair to the loss of hope , misunderstanding to the understanding that there is no sense and can not be.

Years passed ... His squad began to be released for walks. ERNIE SAW THE SKY ... It was as if he had met him for the first time. Earlier, the guy saw only a piece through a crack in a boarded-up window. But now he has discovered it in full. « Nah, they will never take it from me. After all, only God, who is the Faith, can take away the

sky. His life began to fill with meaning and to live monotonous, gray days became easier . « My salvation was to find sense in the things no one knows about except from me. Yes , it might be worthless but this thing is endowed with your sufferings and secret experiences. As long as it exists, you exist! The most important of these were the sky, curly clouds, and the rays of the sun for me . Now we couldREALLY count the days ... because there were whole nights in the cell.» Ernie narrates in his diary. Presently he was abused for foolishly raising his head when he went to the working yard...

Cruelty arises from material limitations. Why then are we cruel when we have so many things that are limitless? For example, the sky. We do not pay attention to this because we are surrounded by material frameworks, worries, desires. Or... Or we become cruel when we lose what we believe in. That happened with Ernie afterward...

IV

His term was coming to an end ... Many plans, many ideas, little time ... Time is an infinite thing, but it always limits us.

Ernie hesitated, leaving the prison walls. He felt guilty and innocent at the same time.

"That killer ... Did he deserve my help? - No. But did he deserve to die by killing dozens of people ..." he emphasizes the question mark in his diary.

The world seemed to be a chance to build a life in which the value will be goodness, love, time and connection with nature. The world seemed to Ernie his huge chance to be realized in life. He wondered why many people, who are free on the outside, can't do it. « We grabbed freedom from all the cracks after all» Ernie adds.

The warden asked Ernie « Where will you go?"

- I will go where I will be accepted!

Part 2

V

We haven't seen the blue , clear sky for four years . Due to incomprehensible circumstances to all mankind thick, gray , gloomy clouds have risen over most countries of the world. Total murk engulfed the sun, stars, and minds of millions of people. The abnormal natural element seems to be taking on new dimensions. The harsh wind does

not subside, drives the clouds that have formed a grid that prevents sunlight from reaching the ground. An interesting fact is that rain is a rare phenomenon. However, if it rains, it is very heavy and can last for weeks. In writing my article, I turned to various hypotheses about the origin of the anomaly :

a) Scientists suggest that these are the consequences of global warming, which could not be predicted. Some draw analogies with constant winds in Saturn's atmosphere.

b) Pseudo-scientists claim that the aliens did it .

c) Worshipers believe in the theory of the end of the world, Lord's Justice is coming.

d) Young children relate fairy tales about the arrival of the Great Evil.

e) Writers, filmmakers, musicians, and others come up with thousands of their theories in their works , the main thing is to attract the public.

One thing is clear- there is no obvious answer to the question of the origin of the natural disaster. Absolute coverage of the sky with clouds and high activity of dry winds, scientists called the "Gray Siege". This name became popular all over the world, among people, on television, on the Internet. There has not been a single sunny day in these four years. And who managed to see the sun's rays at least a little bit is a really lucky man.

«Flora and fauna are affected by the "Gray Siege". Plants are the first to be hit. Their development and growth is very slow and poor due to lack of light. The leaves of the trees immediately turn yellow , then red, and fall off in mid-summer. The food chain of animals is broken, there is a rapid extinction of wild animals. Their biorhythms are disturbed, which leads to dissonance in the organization of their vital physiological processes. In general, life on Earth continues to exist, but at a slow pace with some changes, because living organisms over the years adapt to new living conditions.»

National center of Nature Research

VI

People have also changed ... the general and constant depressing dark atmosphere greatly affects the human mood, thoughts, and desires. At the change of weather, many people have a headache, daytime drowsiness, some on the contrary, insomnia, and fatigue . They remain constantly in their homes, do not communicate , become too reserved and lazy. People very often resort to constant sitting on the Internet, alcohol, drugs, and the worst - suicide. It has become customary to see corpses in the middle of

the streets, in rivers, in apartments, etc. Those who want to escape from the dark reality choose two paths: suicide or taking up new bad habits . In any case, losing an interest in real life is provided by a lack of color and despair that the disaster won't end .

I wrote the article « How SUCH weather effects on suicide statistics in the country (from a social point of view)». I mean, there are also many reasons for the people of our time to commit suicide , the weather greatly reinforces this desire. I managed to communicate with young people. They claim that in the age of Gray Siege the most difficult to deal with social problems. The real lucky ones are those who, despite the utter darkness, find joy in writing poetry, music, and drawing. From such people flows colors, but they are very few. And connoisseurs of such art are becoming less and less. In virtual reality, it is easier to perceive the information that lies on the surface. Understanding art deeply takes a lot of effort. The tendency to be lazy destroys people's potential for spiritual development.

Part 3

VII

We had to live at that time, Ernie Wilson had to live at that time. It was raining heavily the day he left prison. Could he have known then that the gray clouds would not disappear for years, capturing the blue sky in their captivity? No, he was happy. He did not feel the pressure of the walls and ceiling, walked confidently with high hopes and faith in a big future. He visited his mother, it turned out that his father died 5 years ago, but together they managed to buy their son an apartment, where Ernie immediately moved to build his career . There were problems with employment due to his status as an ex-con . After going through all the options, Ernie was forced to work as a fish stevedore . Actually , it turned out that Ernie had to work with the remains of a rotten, disgusting, smelly fish. He worked in the bunker, taking out the fish and cleaning the compartments from the bones and pieces of sluggish , bloody meat.

. Ernie notes "I needed minimal capital to start learning in a college. And even if I was paid very little here , I always tried to be optimistic about my infernal work . Ernie was most infuriated by the old, fat-backed boss, who always taught him how to do his job properly a hundred times a day. Mr. Dunker was so sensible and meticulous that he sometimes even resorted to assaulting Ernie , considering him as an absolute slave. He spent a lot of time at work, in the wind, in the rain, noticing that he had not seen clear

weather for months. It seemed odd to him, and somewhere deep in his soul he began to feel something absolutely terrible, approaching his consciousness with the force of a comet overcoming billions of kilometers in space.

VIII

Life became harder . Constant work, quarrels with the boss, the poverty of the mother to whom he gave the last money, the lack of any relationship with others negatively affect the mental health of Ernie. Depressing and strange entries appear in his diary.

"My whole tragedy is that I haven't learned to LIVE . My teenage fantasies went through the whole period of prison and now when I'm an adult and met REAL life, they are collapsing with lightning speed and bitter pain. Life has become a mess, where an order was realized by frequent everydayness , frustrations, and grayness . I would like to get rid of this weather, which is destroying my mind. This murk, gloom, darkness, cloudiness cloud my faith in something GREAT. My soul needs the colors that drove me crazy as a child and in the prison yard. Now I can finally say SOME FORCE really deprived me of the blue sky, which I thought was impossible to take away. Insomnia ... insomnia, headache, extreme fatigue, and constant coughing take away the desire to do something at all. Grayness eats away at my eyes, fills my apartment, work, body, and soul.» - that is his last note in the diary.

IX

Raindrops are pounding on the windows for several weeks now. The Internet sometimes helps to distract from reality, but Ernie's phone is full of messages about new and new suicides in the world, which drives a man into even greater depression.

Ernie injects the last dose of heroin into a vein and throws a third bottle of beer in the trash .On a muted TV.is shown a program on the fifteenth anniversary of the terrorist attack in the city center. He hears his name and kicks the TV with all his might.

Life is a prison. With all your limitations, responsibilities and vain hopes of being truly free. Waiting for the end of the term and believing in something GREAT that will happen sometime later, we forget that even then there may be no means to realize it. That's what happened to Ernie, so I am a journalist, John Clark, an old man whom it leaves out, report " Young people! Do it now while you have the blue sky over your head !."

X (the bloodiest)

Under the influence of drugs, Ernie takes a kitchen knife, hides it in his black jacket and goes to the fish department. He meets the director and he tells Ernie how badly he cleaned the floor yesterday. Wilson begins to justify himself, saying that he was very ill because he worked by the sea in the rain all week.

- Stupid brood! A clumsy prisoner! Do your job humbly and do not show off! You idiot have nowhere to go! You will not be accepted anywhere! And you need money ... I'm not a philanthropist, And I don't give money to all kinds of beggars, especially when they cheat with me!

And then Ernie looked up and saw the sky, the gray sky, it seemed to him that it always was like this. He was familiar with it for thousands of years . Then he looked into Mr. Dunker's eyes. They were black and gray, and dark clouds darkened in them. Ernie realized that he hated his whole life with all his heart and soul...

He pulls out a knife and stabs him in the boss's huge belly, then pushes out and cuts his neck. Wilson takes the money out of his pants and goes to the gun shop, threatening to kill the sellers. He throws bloody dollars on their table and takes the first best pistol in his pocket.

Ernie goes to the park, howling and screaming to commit suicide once and for all. On the central streets of the city, he sees the corpses of other suicides. The man looks at the smiling faces of people, and he is stifled by the misunderstanding "How can you rejoice in all this, this weather, this life, the gray sky, the darkness ...?". He starts shooting at all the smiling faces in his path - women, children, men. Bodies fall one after another, blood seeps into the cobblestones, a siren howls, a hellish wind whistles. The gun popped out in a sweaty hand! Ernie runs, runs, runs! Bullets fly into people's heads, arms, legs! And running away is becoming even harder. Corpses like stumps after the cut trees littered Central Square. It started to rain and mixed with the red liquid ...

Only those who were sad or ran away survived. I survived too ... John Clark, a journalist who was dumped by his wife ... who had no reason to rejoice.

The man clutched his hair trying to tear it. Then he started rummaging in the pocket and finally found a gun again .He kneeled and shot himself in the temple. A diary fell out of his pocket and I took it .Having survived I decided to thank FATE, believing that I must write this horrific story for you, readers.

Epilogue

THE DAY AFTER Ernie Wilson's death, for the first time in five years, the dark clouds of the Gray Siege parted, and the bright sun illuminated his grave.

The cover created by the author

